

Arrest

nr. 266 256 van 4 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van N.K.E. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en afkomstig uit Bandar-e Anzali (Iran). Uw moeder P.S.P. (...) (O.V X) verblijft samen met u in België.

U bent geboren als moslim maar heeft nooit echt in deze religie geloofd. In 1394 en 1395 (Iraanse kalender, komt overeen met 2015 tot 2017 in onze kalender) werkte u als mechanicus op een schip in Lawan. Tijdens de nieuwjaarsperiode van 1396 (maart 2017) kwam u terug thuis bij uw ouders in Bandar-e Anzali. Uw vader, die een gepensioneerd militair was, vertelde u dat hij zich bekeerd had tot

het christendom en stelde voor dat u zou meegaan naar een huiskerk. U wist dat uw vader nooit zoiets zou voorstellen als hij niet zeker zou zijn van zijn stuk. Via uw moeder kwam u te weten dat uw vader in de periode waarin hij christen was geworden bedreigd werd, maar over de aard van deze bedreigingen vertelde zij u niets. Op 18 farvardin 1396 (7 april 2017) bezocht u voor het eerst de huiskerk samen met uw moeder en uw vader. U werd er voorgesteld aan Karim P. (...), een vriend van uw vader. U en uw moeder kregen bij die gelegenheid een Bijbel mee naar huis. U bezocht daarna nog een tweede keer de huiskerk samen met uw vader. Op 26 khordad 1396 (16 juni 2017) kwam uw vader niet terug van het vissen. Gedurende 47 dagen zocht u tevergeefs naar hem bij de politie en in ziekenhuizen. Op 12 mordad 1396 (3 augustus 2017) werd u bij de wetsdokter geroepen. Uw vader was overleden. Pas na lang aandringen kreeg u zijn gezicht te zien, de rest van zijn lichaam was volledig bedekt. Nadat u was buitengezet, spraken twee in burger geklede agenten u aan. Ze lieten u verstaan dat u de doodsoorzaak van uw vader maar beter niet kon proberen te achterhalen. Op het overlijdensattest dat u meekreeg staat dat de oorzaak van uw vaders overlijden onbekend is. De datum van overlijden is volgens het overlijdensattest 10 mordad 1396 (1 augustus 2017), terwijl uzelf pas twee dagen later van zijn overlijden op de hoogte werd gebracht. U kreeg slechts twee uur de tijd om de begrafenis te regelen. Op de begrafenis waren een aantal mannen aanwezig die beweerden collega's van uw vader geweest te zijn maar die noch u, noch uw moeder kenden. U bent er om deze redenen zeker van dat de autoriteiten ontdekt hadden dat uw vader christen was en dat hij om die reden gedood werd door de autoriteiten.

Na de dood van uw vader begonnen u en uw moeder te lezen in de Bijbel die jullie cadeau gekregen hadden bij uw eerste bezoek aan de huiskerk. Door te lezen in de Bijbel en ook omdat u wist dat uw vader volledig overtuigd was dat dit het juiste pad was, besloot u om zelf ook christen te worden. Op 7 aban 1396 (29 oktober 2017) kreeg u het gevoel dat Christus uw hart had gestreeld en besloot u om als christen door het leven te gaan. Op 31 mei 2018 kreeg u thuis bezoek van Karim P. (...). Hij wilde u troosten omdat het die dag de eerste verjaardag zonder uw vader was. U ging bij die gelegenheid ook met hem op de foto. U vertelde hem dat u besloten had om de weg van uw vader voort te zetten. Hij liet u weten dat de huiskerkdiensten, die waren opgeschort na de dood van uw vader, terug van start zouden gaan en dat u meer dan welkom was om deze bij te wonen. Zowel uzelf als uw moeder bezochten sindsdien vijf of zes keer een huiskerk, telkens met tussenpozen van 40 dagen of twee maanden. Op 1 bahman 1397 (21 januari 2019) werd u op straat tegengehouden door drie agenten van de Ettela'at (Iraanse inlichtingendienst). U werd meegenomen naar hun bureau en ondervraagd. Ze vertelden u dat Karim P. (...) was gearresteerd. Ze toonden u de foto van uzelf en Karim P. (...) die op uw verjaardag was gemaakt en vroegen of u in uw vaders voetstappen aan het treden was en net als Karim P. (...) de huiskerk bezocht. U ontkende alles en werd de volgende dag rond 14u00 vrijgelaten. Toen u thuiskwam, was uw moeder erg geschrokken. Ze had schrik om na haar echtgenoot ook haar zoon kwijt te raken. Doordat jullie niet wisten wat er met uw vader gebeurd was en doordat jullie niet wisten wat Karim P. (...) zou verklaren tijdens zijn arrestatie, besloten u en uw moeder om diezelfde dag nog (2 bahman 1397, of 22 januari 2019) te gaan schuilen in het tweede verblijf van uw zus. Twee weken na uw onderduiken, kwamen drie agenten bij uw zus thuis binnengevallen. Ze zeiden dat u en uw moeder zich hadden bekeerd en afvalligen geworden waren en ze doorzochten het huis. Op 16 esfand 1397 (7 maart 2019) ging u naar Teheran om vingerafdrukken af te leggen voor een Belgisch visum. Op 6 farvardin 1398 (26 maart 2019) liet uw schoonbroer weten dat de documenten in orde waren. Op 9 april 2019 vloog u met uw eigen paspoort vanuit Teheran naar Brussel.

In België kreeg u verkeerdelijk te horen dat u zich in Antwerpen moest aanmelden voor internationale bescherming. Doordat u in Antwerpen slecht behandeld werd door de politie, besloot u om op 11 april 2019 in Duitsland om internationale bescherming te verzoeken. Twee of drie dagen na uw aankomst kreeg u van uw zus te horen dat de autoriteiten nogmaals bij haar thuis waren binnengevallen. Uw zus vertelde daarnaast ook dat de autoriteiten twee keer waren binnengevallen in de zaak van haar echtgenoot. Bovendien had ze van uw burens gehoord dat de autoriteiten ook naar u op zoek waren gekomen in het huis waar uzelf met uw moeder woonde. In Duitsland verbleef u eerst in Düren en vervolgens in Übach-Palenberg. In beide plaatsen bezocht u de kerkdiensten. In Übach-Palenberg volgde u ook Bijbelstudie. Uw doopsel was er gepland voor januari 2020, maar op 11 december 2019 werd u door Duitsland naar België teruggestuurd in het kader van de Dublinprocedure. Op 12 december 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 februari 2020 bezocht u voor het eerst de Open Kerk in Lommel. In diezelfde week begon u ook Bijbelstudie te volgen in Antwerpen. Op 15 juli 2020 werden u en uw moeder gedoopt in de Open Kerk in Lommel. In september 2020 werden jullie van Lommel overgeplaatst naar Etterbeek. U bezocht vanuit Etterbeek de kerk Red Rock in Waterloo met behulp van een tolk. Tussen augustus 2020 en februari 2021 volgde u omwille van de lockdownmaatregelen enkel de tweewekelijkse online Bijbellessen in de Perzischtalige kerk Naviderahaie. Sinds 21 februari 2021 bezoekt u samen met uw moeder wekelijks de online vieringen van de Iraanse kerk in Brussel. Op 1 maart 2021 nam u deel aan een demonstratie tegen het Iraanse regime voor de Iraanse ambassade in Brussel. U hield daarbij een plakkaat vast waarop stond dat u als

christen uw solidariteit betuigde met de mensen van de provincie Shistan-Balouchistan. Deze demonstratie werd diezelfde dag gefilmd en uitgezonden op de sociale media en op de televisiezenders van de Iraanse kanalen Voice of America en Radio Farda. U bent herkenbaar in het uitgezonden videofragment. Op 17 maart 2021 nam u nogmaals deel aan een demonstratie voor de Iraanse ambassade. Deze demonstratie werd eveneens gefilmd en op 18 of 19 maart uitgezonden op Radio Farda. Ook op dit videofragment bent u herkenbaar. U heeft ook een Facebookaccount waarop u christelijke boodschappen post en waarop u de bewuste videofragmenten heeft gedeeld.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van alles wat uw vader is overkomen, omwille van de manier waarop u het land hebt verlaten en omwille van uw activiteiten sinds u in België bent.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw karte melli (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van het overlijdensattest van uw vader (d.d. 15 mordad 1396, i.e. 6 augustus 2017); een foto van de graftombe van uw vader; twee brieven die attesteren dat uw moeder en u tussen 7 april 2019 en 19 mei 2019 de Internationale Freikirche in Düren bezochten (d.d. 21 juli 2019); twee brieven die attesteren dat uw moeder en u sinds 16 februari 2020 de eredienst bijwonen in de Open Kerk in Lommel en dat jullie er op 15 juli 2020 gedoopt werden (d.d. 16 juli 2020); een foto en een videofragment van zowel uw eigen doopsel als het doopsel van uw moeder; twee brieven die attesteren dat uw moeder en uzelf sinds 1 augustus 2020 respectievelijk 9 en 11 van in totaal 13 georganiseerde Bijbellessen meevolgden bij de Perzischtalige Naviderahaie kerk in Antwerpen (d.d. 12 februari 2021); een videofragment waarop uw moeder en uzelf te zien zijn terwijl jullie Nederlandstalige Bijbellessen meevolgen met behulp van een Farsi tolk; een brief van de Iraanse kerk in Brussel (d.d. 13 april 2021); drie foto's en een videofragment van de door u bijgewoonde demonstratie voor de Iraanse ambassade op 1 maart 2021; drie screenshots van sociale media waarop het videofragment werd gedeeld; een screenshot van de Instagrampagina van Voice of America waarop het door u neergelegde videofragment werd gepost; een foto en een videofragment van de door u bijgewoonde demonstratie voor de Iraanse ambassade op 17 maart 2021.

Na het tweede persoonlijk onderhoud maakte u op 27 april 2021 een opmerking over aan het Commissariaatgeneraal. U stelde dat de overige leden van de huiskerk gestopt waren met de vieringen omdat ze te weten waren gekomen dat uw vader gedood was en niet omdat ze te weten waren gekomen dat uw vader overleden was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient een belangrijke tegenstrijdigheid te worden vastgesteld tussen de gegevens die u liet noteren bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGCS dat u van 2 bahman 1398 (22 januari 2019) tot 9 april 2019 – i.e. gedurende een periode van twee en een halve maand - ondergedoken zat in de tweede woning van uw zus (NPO 2, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen had u verklaard dat u slechts gedurende 1 maand ondergedoken zat in de woning van uw zus (Vragenlijst CGVS, d.d. 22 juni 2020, punt 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelde u dat u op de DVZ dezelfde datum had vermeld als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO 2, p. 26). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, volstaat echter niet om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer daar de verklaringen die op de DVZ aflegde na afloop aan u werden voorgelezen en dat u deze ook voor akkoord ondertekende. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien maakte u, toen u aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het gesprek op de DVZ, geen gewag van mogelijke problemen (NPO 1, p. 3).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat er ook tegenstrijdigheden slopen in de verklaringen die u over dit onderduiken aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw schoonbroer u tijdens uw onderduiken opbelde om te laten weten dat alle documenten in orde gebracht waren en dat u kon vertrekken naar het

buitenland (NPO 1, p. 11). Deze verklaringen zijn echter strijdig met uw latere uitspraak dat u na uw onderduiken uw telefoon had uitgeschakeld en dat u uw telefoon sindsdien niet meer gebruikte. Zelfs met uw schoonbroer sprak u tijdens uw onderduiken niet over de telefoon (NPO 1, p. 13). Bovendien zijn uw verklaringen ook strijdig met de verklaringen die u in dit verband aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Toen stelde u immers dat uw schoonbroer de documenten regelde die u nodig had om het land te kunnen verlaten en dat hij u er persoonlijk – dus niet telefonisch – van op de hoogte bracht wanneer de documenten klaar waren (NPO 2, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelde u dat u in het eerste persoonlijk onderhoud misschien bedoelde dat uw schoonbroer zelf telefonisch was gecontacteerd door degene die het visum had geregeld (NPO 2, p. 21). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Toen u aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het eerste persoonlijk onderhoud, maakte u evenmin gewag van deze in uw ogen verkeerde interpretatie van hetgeen u gezegd had (NPO 2, p. 3).

Verder legden u en uw moeder tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de problemen die jullie ondervonden met de Iraanse autoriteiten. Uw moeder stelde in dit verband dat de autoriteiten binnenvielen in de woning van uw zus toen jullie nog in Iran ondergedoken zaten. Zij stelde verder ook dat uw zus twee of drie dagen na jullie aankomst in Europa had laten weten dat er agenten in uw eigen huis – i.e. het huis waar zij samen met u woonde - waren binnengevallen. Bovendien vielen de agenten volgens uw moeder in diezelfde periode ook twee keer binnen in de zaak van uw schoonbroer (NPO PSP, p. 5). Uzelf legde op dit punt echter heel andere verklaringen af. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat de autoriteiten niet één maar twee keer binnenvielen in het huis van uw zus. Een eerste keer toen u nog in Iran was en een tweede keer twee of drie dagen na uw aankomst in Europa (NPO 1, p. 5 en p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat de autoriteiten naast die twee invallen bij uw zus ook twee keer in de winkel van uw schoonbroer waren langs geweest en ook langsgingen in het huis waar u en uw moeder woonden (NPO 2, p. 12). Nochtans had u over deze laatste incidenten met geen woord gerept tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Hiermee geconfronteerd, stelde u dit wel degelijk gezegd te hebben tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U stelde dat dit misschien aan een misverstand of een vertalingsprobleem lag tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 2, p. 12). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Toen u aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het eerste persoonlijk onderhoud, maakte u immers geen gewag van een mogelijk misverstand of vertaalprobleem (NPO 2, p. 3). Overigens maakten noch uzelf, noch uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van het feit dat jullie herhaaldelijk door de Iraanse autoriteiten werden gezocht (Vragenlijst CGVS E.N.K. (...), punt 3.5 en Vragenlijst CGVS P.S.P. (...), punt 3.5). Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook de verklaringen die u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aflegde, nog steeds niet stroken met wat uw moeder op dit punt verklaarde. Uw moeder stelde immers dat de autoriteiten slechts één keer binnenvielen in het huis van uw zus en dit toen jullie ondergedoken zaten in Iran, terwijl uzelf stelde dat de autoriteiten twee keer binnenvielen in het huis van uw zus (cf. supra). Jullie wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft het aantal keer wanneer en de plaatsen waar de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran naar u op zoek gingen, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. Hierdoor kan niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling in Iran te he

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat zowel uzelf als uw moeder bijzonder vage verklaringen aflegden over de hierboven aangehaalde problemen. Zo wist u niet zeker hoeveel agenten er de tweede keer bij uw zus langskwamen en wist u ook niet of het om dezelfde agenten ging als bij de eerste inval (NPO 2, p. 24). U wist evenmin wanneer de agenten in de zaak van uw schoonbroer binnenvielen, hoeveel agenten bij die inval betrokken waren, of de inval vóór dan wel na de inval bij uw zus plaatsvond en hoeveel tijd er verstreek tussen de twee invallen in (NPO 2, p. 25). Het is verder ook bijzonder bevreemdend dat jullie, ondanks het feit dat Ettela'at twee weken na uw onderduiken was binnengevallen bij uw zus, toch besloten om in de tweede woning van uw zus ondergedoken te blijven. De kans bestond immers dat Ettela'at jullie daar zou komen zoeken. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat uw zus het huis nog maar recentelijk gekocht had, dat die aankoop nog niet officieel geregistreerd was en dat de Ettela'at dus niet kon weten dat jullie daar zaten (NPO 2, p. 25). Deze uitleg neemt echter niet weg dat u onmogelijk met zekerheid kon weten wat de Ettela'at al dan niet wist. U gaf immers zelf aan dat er door de makelaar een document wordt opgemaakt bij de verkoop (NPO 2, p. 25).

Uw voorgehouden vrees wordt verder ook in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat u en uw moeder, ondanks het feit dat jullie gezocht werden door de Iraanse autoriteiten, het risico namen om met jullie eigen paspoort het land te verlaten (NPO 2, p. 22). Bovendien legden u en uw moeder ook op dit punt tegenstrijdige en bijzonder vage verklaringen af. Uzelf stelde in dit verband dat jullie paspoorten in de luchthaven van Teheran in totaal twee keer gecontroleerd werden (NPO 2, p. 23). U zei dat de

smokkelaar u had verteld dat u moest passeren langs de poort waar een gesluierde vrouw zat, maar u wist zich niet te herinneren of deze instructie de eerste of de tweede controle betrof (NPO 2, p. 23). Uw moeder kon zich evenmin herinneren hoeveel paspoortcontroles er waren en dacht dat het er maar één was (NPO 2 PSP, p. 14). Gezien het belang van deze controles voor jullie verdere leven, kan echter verwacht worden dat jullie op dit punt concrete en specifieke verklaringen zouden kunnen afleggen. Dit geldt des te meer daar zowel uzelf als uw moeder te kennen gaven dat jullie op de hoogte waren van het risico dat jullie namen door met jullie eigen paspoort het land te verlaten, ondanks het feit dat er mogelijk een uitreisverbod tegen jullie was ingesteld (NPO 2, p. 22 en NPO 2 PSP, p. 14).

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de duur van uw onderduiken in Iran, uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de manier waarop u tijdens uw onderduiken in Iran contact onderhield met uw schoonbroer, de vage en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder aflegden wat betreft de frequentie waarmee en de manier waarop de Iraanse autoriteiten na jullie onderduiken naar jullie op zoek gingen, uw bevreedende verklaringen wat betreft de reden waarom u na de inval bij uw zus niet besloot om elders onder te duiken en de vaststelling dat jullie besloten om met jullie eigen paspoort het land te verlaten, kan niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling te hebben moeten onderduiken voor de Iraanse autoriteiten. Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat ook betreffende de door u aangehaalde aanhouding op 1 bahman 1397 (21 januari 2019) gewezen kan worden op een discrepantie tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd op de DVZ en het CGVS. Zo gaf u op de DVZ te kennen dat u die dag werd gearresteerd nadat eerst uw leider, Karim P. (...), werd gearresteerd. U gaf hierbij te kennen slechts te vermoeden dat de autoriteiten uw foto's in zijn gsm hadden gevonden en zo bij u waren terecht gekomen (Vragenlijst CGVS, d.d. 22 juni 2020, punt 3.1, "Waarschijnlijk hebben ze mijn foto's in zijn gsm gezien. Wellicht hebben ze mij daarom gearresteerd"). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel uitdrukkelijk dat u tijdens uw ondervraging na aanhouding een foto werd getoond van jullie samen en dat ze hiermee het verband legden tussen u en Karim P. (...), waardoor u niet anders kon dan toe te geven dat u hem kende (NPO 1, p. 11 en NPO2, p. 19). Ook dit komt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Iran niet ten goede.

Gelet op bovenstaande komt ook de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan. Het is immers omwille van deze bekering en de problemen die u hierdoor ondervond, dat u besloot om onder te duiken en het land te ontvluchten.

Bovendien konden ook de verklaringen die u en uw moeder aflegden over jullie bekering tot het christendom, niet overtuigen. Zo dienen er enkele belangrijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen de verklaringen die uw moeder aflegde over de bekering van haar echtgenoot – uw vader – tot het christendom en de bedreigingen die hij omwille van deze bekering ontving. Uw moeder stelde in dit verband tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat haar echtgenoot haar verteld had dat hij haar niet eerder op de hoogte bracht van zijn bekering tot het christendom omdat hij toen nog niet gepensioneerd was (NPO 1 PSP, p. 11). Dit is echter strijdig met haar verklaringen dat haar echtgenoot reeds in 1384 (2005-2006) of 1385 (2006-2007) met pensioen ging terwijl hij zich pas in 1393 had bekeerd tot het christendom (NPO 1 PSP, p. 3 en p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, veranderde uw moeder plots haar verklaringen. Zij stelde nu dat haar echtgenoot al met pensioen was toen hij zich bekeerde, maar dat hij ermee bedreigd werd dat ze zijn pensioenrechten zouden ontnemen (NPO 1 PSP, p. 11). Uw moeder kon echter niet vertellen door wie deze bedreigingen werden geuit en wanneer deze bedreigingen plaatsvonden (NPO 1 PSP, p. 11 en p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud legde uw moeder bovendien heel andere verklaringen af op dit punt. Toen stelde zij immers dat haar echtgenoot voor zijn verdwijning nooit problemen kende met de Iraanse autoriteiten en ook op geen enkele andere manier problemen kende voor zijn verdwijning (NPO 2, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herinnerde uw moeder zich plots dat haar echtgenoot haar had verteld dat hij bedreigd werd (NPO 2, p. 9). Gevraagd om dit te concretiseren, stelde zij dat haar echtgenoot haar niet had uitgelegd op welke manier hij werd bedreigd. Alleen had hij van andere gepensioneerden gehoord dat hij problemen zou krijgen als hij niet zou stoppen met de huiskerk (NPO 2, p. 10). Nog daargelaten dat het weinig waarschijnlijk is dat uw vader als voormalig militair zijn huiskerkbezoek zou bespreken met andere gepensioneerden, strookt deze uitleg niet met wat uw moeder tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over deze bedreigingen had verteld (cf. supra). Bovendien stroken deze verklaringen ook niet met wat uw moeder hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. Toen stelde zij immers dat uw vader voor zijn verdwijning al een tijdje werd gevolgd door agenten (Verklaring CGVS PSP, punt 3.5). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid, stelde uw moeder dat zij met haar verklaring op de DVZ bedoelde dat haar echtgenoot bedreigd werd. Zij ontkende dat haar echtgenoot tegen haar zou hebben verteld dat hij gevolgd werd door agenten (NPO 2 PSP, p. 10). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. De tegenstrijdige verklaringen die uw moeder aflegde over de bedreigingen die uw vader onderging in Iran, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Dit geldt des te meer aangezien ook uzelf deze bedreigingen niet vermeldde op de DVZ (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). U haalde deze bedreigingen verder ook niet aan toen u gevraagd werd om welke reden u dacht dat uw vader door de autoriteiten werd gedood (NPO 2, p. 8 en p. 9). Nochtans kan er, gezien de cruciale rol die uw vaders dood speelde in uw bekering en uw beslissing om het land te verlaten, van u verwacht worden dat u deze voorafgaandelijke bedreigingen zowel op de DVZ als op het CGVS spontaan zou aanhalen en dat u hier in detail over zou kunnen vertellen. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u, hiernaar gevraagd, amper iets over de bovenstaande bedreigingen kon vertellen. Uw moeder had u, ondanks het feit dat u haar hiernaar had gevraagd, nooit verteld door wie uw vader voor zijn verdwijning bedreigd werd of waar dat gebeurde (NPO 2, p. 10). U verklaarde uw onwetendheid op dit punt door te stellen dat uw vader uw moeder niet ongerust wilde maken en haar daarom niets vertelde (NPO 2, p. 10). Aan deze verklaring kan echter geen geloof gehecht worden. Zij is immers strijdig met de vaststelling dat uw moeder wel degelijk bleek te weten in welke context de bedreigingen geuit werden (cf. supra). Bovendien verklaarde uw moeder haar eigen onwetendheid om een heel andere reden. Zij stelde immers dat zij niet meer uitleg vroeg aan haar echtgenoot omdat zij voor zijn dood niet beseftte hoe gevoelig het ligt in Iran om je tot het christendom te bekeren en welke consequenties er aan een bekering vasthingen (NPO 1 PSP, p. 12). Ook deze verklaring mist echter elke geloofwaardigheid. Aangezien uw moeder tijdens de periode voor uw vaders verdwijning samen met hem de huiskerk bezocht die om veiligheidsredenen telkens op een andere locatie doorging en waar zij de telefoon diende uit te schakelen voor het begin van de viering (NPO 1 PSP, p. 12 en p. 13), kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat zij van de op de hoogte was van de risico's die met een bekering en het daaraan gekoppelde huiskerkbezoek gepaard gaan.

De wisselende, weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder aflegden over de bedreigingen die uw vader voor zijn verdwijning ontving, halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat uw vader zich bekeerde tot het christendom en om die reden gedood werd door de Iraanse autoriteiten, ernstig onderuit. Gezien de cruciale rol die uw vaders bekering speelde in het bekeringsproces van u en uw moeder, komt hierdoor ook de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat noch uzelf, noch uw moeder konden overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. De verklaringen die jullie over dit bekeringsproces aflegden zijn echter ontoereikend.

Zo is het, in het licht van de cruciale rol die uw vader speelde in uw bekeringsproces, hoogst merkwaardig dat u niet bleek te weten op welke manier uw vader zelf in contact was gekomen met het christendom (NPO 1, p. 12). Het is eveneens opvallend dat u niet wist te vertellen of uw vader een eigen Bijbel had (NPO 1, p. 13). Dat uw vader u en uw moeder wel in contact zou hebben gebracht met een huiskerk maar u weinig tot niets zou hebben verteld over zijn eigen 'bekeringstraject', haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate onderuit. U verklaarde uw onwetendheid op dit vlak door te stellen dat u in het begin niet genoeg wist over het christendom en dat u het later niet meer kon vragen omdat uw vader plots verdween (NPO 1, p. 12). Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden. U verklaarde immers zelf dat u ondanks uw gebrekkige kennis van het christendom de huiskerk bezocht omdat u respect had voor uw vader. U kende uw vader goed en u wist dat hij zoiets nooit zou voorstellen zonder zelf echt zeker te zijn en zonder zelf echt onderzoek te doen (NPO 1, p. 14). Bovendien verdween uw vader pas drie maanden nadat hij u over zijn bekering had verteld. In de tussentijd woonde u samen met hem in hetzelfde huis en bezochten jullie tweemaal samen een huiskerk (NPO 1, p. 12). Dat u enerzijds uw huiskerkbezoek baseert op uw vaders oordeel maar hem anderzijds in drie maanden tijd nooit hebt gevraagd hoe hijzelf dat oordeel had gevormd, is weinig geloofwaardig. Uw gebrekkige kennis ter zake is des te opvallend in het licht van de vaststelling dat uw moeder wel bleek te weten hoe uw vader het christendom had leren kennen. Zij stelde immers dat Karim P. (...) tijdens het vissen tegen uw vader was beginnen te prediken (NPO 1 PSP, p. 10).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u en uw moeder ook zeer vage en weinig concrete verklaringen aflegden in verband met de heer Karim P. (...), die zowel in het bekeringsproces van uw vader als in uw eigen vervolgingsrelaas een cruciale rol speelde. Zo wist u niet hoe Karim P. (...) zelf bij het christendom betrokken geraakte en kon u evenmin vertellen wat er na zijn arrestatie met hem is gebeurd (NPO 1, p. 12 en p. 13). Uw moeder kon niet vertellen hoe lang uw echtgenoot Karim P. (...) al kende en wist niet of haar echtgenoot de heer Karim P. (...) tijdens het vissen had leren kennen, dan wel voordien (NPO 1 PSP, p. 10). Jullie vage en weinig concrete verklaringen wat betreft de persoon die

eerst uw vader en daarna u en uw moeder met het christendom in contact bracht, ondermijnen in ernstige mate de oprechtheid van jullie bekering.

Verder roept ook de snelheid waarmee jullie zich hebben bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Dat u en uw moeder op 12 mordad 1396 (3 augustus 2017) te horen kregen dat uw vader overleden was en dat jullie op 7 aban 1396 (29 oktober 2017) besloten om net als uw vader christen te worden, is dan ook weinig geloofwaardig. Noch uzelf, noch uw moeder slaagden er bovendien in om op een overtuigende wijze te concretiseren waarom jullie precies 7 aban 1396 als het begin van jullie bekering beschouwden. Hiernaar gevraagd, antwoordde u dat u die dag tot het besef kwam dat uw vader gelijk had. Door de inhoud van de Bijbel voelde u die dag de aanwezigheid van Christus. U snapte eindelijk wat bedoeld wordt wanneer men naar Christus verwijst als de levende God (NPO 1, p. 14). Deze vage en weinig concrete verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Toen u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd waarom u precies op 7 aban besloot om christen te worden, stelde u andermaal dat u tot dat besluit kwam nadat u samen met uw moeder in de Bijbel had gelezen. Hiernaar gevraagd, kon u zich echter niet herinneren wat u die dag precies in de Bijbel gelezen had (NPO 2, p. 10). Ook uw moeder kon zich dit, hiernaar gevraagd, niet herinneren (NPO 2, p. 7). Zij stelde dat jullie een gebed deden en nadien een mystiek, geestelijk gevoel kreeg. Zij slaagde er echter niet in om dit gevoel te concretiseren en kon ook niet vertellen wie van jullie beiden als eerste dat gevoel ervaarde (NPO 2, p. 7). Dit is weinig ernstig. Als deze dag werkelijk zo'n speciale betekenis had voor jullie dat hij het kantelpunt in uw bekeringsproces vormde, kan op zijn minst verwacht worden dat u kan uiteenzetten om welke reden dat zo is en wat u die dag in de Bijbel gelezen had. Jullie onvermogen om uit te leggen om welke reden u precies op 7 aban 1396 besloot om tot het christendom te bekeren, haalt de oprechtheid van jullie bekering nog verder onderuit.

De snelheid waarmee u en uw moeder zich bekeerden tot het christendom is des te opmerkelijk gezien het risico dat met deze bekering gepaard ging. U was er immers zeker van dat de autoriteiten uw vader op het spoor waren gekomen en dat zijn bekering tot het christendom de rechtstreekse oorzaak was van zijn overlijden (NPO 1, p. 10). Ook uw moeder dacht in de periode voor haar bekering dat uw vader was vermoord omdat hij christen was (NPO 2, p. 8). In het licht van deze verklaringen is het bijzonder opmerkelijk dat zowel uzelf als uw moeder enkele maanden na uw vaders dood besloten om zelf ook de huiskerk te bezoeken (NPO 1, p. 13). Uw moeder verklaarde in verband met het door haar genomen risico dat zij begon te geloven en dus de redding moest vinden (NPO 2 PSP, p. 9). Uzelf stelde dat het pad dat uw vader u had gewezen het risico waard was (NPO 2, p. 11). Deze uitleg is echter weinig coherent met de vaststelling dat jullie meteen na uw vrijlating door de Ettela'at besloot om onder te duiken omdat jullie, na alles wat er met uw vader gebeurd was, geen enkel risico wilden nemen (NPO 1, p. 15). Bovendien is het, in het licht van het door u genomen risico, bijzonder bevreemdend dat noch uzelf, noch uw moeder informeerde bij de andere leden van de huiskerk of zij in tussentijd problemen hadden gekend (NPO 2, p. 11 en NPO 2 PSP, p. 8). Uw bevreemdende en onderling weinig coherente verklaringen wat betreft de manier waarop de dood van uw vader jullie houding tegenover het door jullie genomen risico beïnvloedde, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt.

Overigens stemt het tot nadenken dat u niet kon zeggen of uw zaak is voorgekomen voor de rechtbank en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 2, p. 22). Het is ook bijzonder bevreemdend dat noch uzelf, noch uw moeder konden zeggen wat er met de andere leden van de huiskerk is gebeurd en dat jullie niet wisten te vertellen wat er met Karim P. (...) is gebeurd na zijn arrestatie (NPO 2, p. 21 en NPO 2 PSP, p. 9). Uw moeder ondernam na haar vertrek uit Iran geen enkele poging om meer te weten te komen over het lot van Karim P. (...) (NPO 2 PSP, p. 9). Ook uzelf heeft niet geprobeerd om via uw zus of uw schoonbroer te weten te komen wat er met Karim P. (...) is gebeurd of waar hij woonde (NPO 2, p. 21). Nochtans besloot u volgens uw eigen verklaringen om na uw vrijlating onder te duiken omdat u niet wist wat Karim P. (...) tijdens zijn arrestatie allemaal had verklaard (NPO 1, p. 15). Er kan dan ook verwacht worden dat u, voor u besloot om het land te verlaten, tenminste zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over zijn lot. Dat jullie niet meer moeite hebben gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming

redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat en uw moeder helemaal niet hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u en uw moeder na jullie aankomst in Duitsland wekelijks de misviering bezochten, dat jullie in Duitsland Bijbelstudie volgden, dat jullie in België sinds februari 2020 de kerkviering meevolgden in Lommel, dat jullie tweewekelijks Bijbelstudie volgden bij de Naviderahaie kerk in Antwerpen en dat u sinds februari 2021 wekelijks de online misviering van de Iraanse kerk in Brussel bijwoont, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in België gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

U verklaarde verder ook dat u op 1 en 17 maart 2021 deelnam aan twee demonstraties voor de Iraanse ambassade. Beelden van deze demonstratie, die u tevens neerlegde, werden getoond op Radio Farda en Voice of America (NPO 2, p. 3 en p. 4). U postte deze beelden tevens op uw persoonlijk Facebookprofiel, waar u wel vaker religieuze boodschappen plaatst (NPO 2, p. 6). Uw advocate stelde dat u bij terugkeer naar Iran dient te vrezen dat u omwille van deze beelden door de Iraanse autoriteiten zal gevisieerd worden (NPO 2, p. 27). Er dient echter vastgesteld te worden dat uw deelname aan deze betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoont. Zo is de timing van uw deelname aan deze betogingen net het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS en voor het tweede persoonlijk onderhoud – op zijn minst merkwaardig te noemen, zeker in het licht van uw verklaring dat u zich niet bezighoudt met politiek (NPO 2, p. 6). U wist ook bijzonder weinig over de hierboven vermelde demonstraties te vertellen. Zo wist u niet wie de organisatoren waren van deze demonstraties en kende u, ondanks het feit dat er enkele tientallen aanwezigen waren, niemand van de aanwezigen behalve uw vrienden Farhad – wiens achternaam u niet kent - en mijnheer T. (...) (NPO 2, p. 4 en p. 6). U stelde dat het uw plicht was als christen om deel te nemen aan de demonstratie op 1 maart. Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht wordt (cf. supra), kan ook geen geloof gehecht worden aan uw motivatie om aan deze demonstratie deel te nemen. Bovendien slaagde u er, ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd niet in om te concretiseren op welke manier uw geloof in het christendom gelinkt was aan uw deelname aan de hierboven genoemde demonstraties. U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat u deelnam uit solidariteit met de mensen die vermoord werden in Iran (NPO 2, p. 4). U kon echter, hiernaar gevraagd, geen namen opnoemen van deze slachtoffers met wie u uw solidariteit wilde betuigen (NPO 2, p. 4 en p. 14). U wist bovendien niet of er in de toekomst nog andere betogingen gepland staan en heeft ook niet geprobeerd om dit te weten te komen (NPO 2, p. 5 en 6). Het opportunistisch karakter van uw deelname aan de demonstratie van 17 maart blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet kon zeggen welke Koerdische partij uw mededemonstranten met vlaggen ondersteunden (NPO 2, p. 16). Evenmin was u op de hoogte van de politieke standpunten van uw Koerdische medebetogers (NPO 2, p. 16). U hield geen toespraak op de betogingen en sprak ook niet met de pers. U was louter als deelnemer aanwezig op deze demonstraties (NPO 2, p. 4 en p.7). Uit uw verklaringen kan dan ook allerm minst opgemaakt worden dat u omwille van uw deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

De vaststelling dat videofragmenten van de door u bijgewoonde demonstraties van 1 en 17 maart 2021 verspreid werden op de sociale media kanalen van Voice of America en Radio Farda en dat uzelf een videofragment van de demonstratie van 1 maart postte op uw eigen Facebookaccount (cf. supra), volstaat niet om de bovenstaande conclusie om te buigen. Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat u op het videofragment van 1 maart 2021 een mondmasker en een zonnebril draagt waardoor u amper herkenbaar bent (cf. informatie administratief dossier). Ook op het videofragment van 17 maart draagt u een zonnebril. Bovendien is uw hoofd in het videofragment van 17 maart bedekt met een berenmuts, waardoor u ook hier allerm minst duidelijk herkenbaar bent (cf. informatie administratief dossier). Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan verder nog worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van september 2020 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie

beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie evenmin ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Dat uw vader is overleden, staat evenmin ter discussie.

Ook de opmerking die u na het tweede persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, heeft geen invloed op de hierboven gemaakte beslissing. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan uw huiskerkbezoek in Iran, is deze opmerking immers niet langer relevant.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

In het verzoek om internationale bescherming van uw moeder P.S.P. (...) (O.V. 8.808.952) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.P.P. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en Fars van origine. In 1364 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 1985-1986 in onze kalender) trouwde u met A.N.K. (...). U bent afkomstig uit Bandar-e Anzali (Iran) en was huisvrouw. Uw zoon E.N.K. (...) (O.V. 8.808.956) verblijft samen met u in België.

U groeide op als moslim maar sinds tien a twaalf jaar geleden geloofde u nergens meer in. Tijdens de nieuwjaarsperiode van 1396 (maart 2017) vertelde uw echtgenoot, die een gepensioneerd militair was, dat hij zich drie jaar eerder bekeerd had tot het christendom. Hij vroeg u om mee te gaan naar de huiskerk, zonder u daartoe te verplichten. U was nieuwsgierig en u wist dat uw echtgenoot u nooit zou meenemen naar een slechte plaats. Op 18 farvardin 1396 (7 april 2017) bezocht u voor het eerst de huiskerk samen met uw echtgenoot en uw zoon. U en uw zoon kregen bij die gelegenheid een Bijbel mee. U werd er voorgesteld aan Karim P. (...), een vriend van uw vader. U bezocht in die periode nog een tweede keer de huiskerk met uw echtgenoot. Op 26 khordad 1396 (16 juni 2017) kwam uw echtgenoot niet terug van het vissen. Gedurende 47 dagen zochten uw kinderen tevergeefs naar hem bij de politie en in ziekenhuizen. Op 12 mordad 1396 (3 augustus 2017) werd u gebeld door de wetarts. Uw zoon ging erheen en kwam te weten dat uw echtgenoot was overleden. Uw zoon had enkel zijn gezicht te zien gekregen. Uzelf en uw dochter mochten geen afscheid nemen. Uw zoon werd ook bedreigd door twee agenten die hem lieten verstaan dat hij de doodsoorzaak van zijn vader maar beter niet kon proberen te achterhalen omdat anders hem om zijn familie misschien hetzelfde zou overkomen. Op het overlijdensattest staat dat de oorzaak van uw vaders overlijden onbekend is. Ook was de datum van overlijden volgens het overlijdensattest 10 mordad 1396 (1 augustus 2017), terwijl uzelf pas twee dagen later op de hoogte werd gebracht. U kreeg slechts twee uur de tijd om de begrafenis te regelen en op de begrafenis waren een aantal mannen aanwezig die u noch uw zoon kenden maar die beweerden collega's van uw echtgenoot geweest te zijn. Uw zoon vermoedde dat de autoriteiten ontdekt hadden dat uw echtgenoot christen was.

Na de dood van uw echtgenoot begonnen u en uw zoon te lezen in de Bijbel die jullie cadeau gekregen hadden bij jullie eerste bezoek aan de huiskerk. Op 7 aban 1396 (29 oktober 2017) besloot u samen met uw zoon om verder als christen door het leven te gaan. Op uw zoons verjaardag op 31 mei 2018 kregen jullie thuis bezoek van Karim P. (...). Hij wilde jullie troosten omdat hij wist hoe moeilijk jullie het hadden en hij ging bij die gelegenheid ook met uw zoon op de foto. Uw zoon vertelde aan Karim P. (...) dat jullie zich bekeerd hadden tot het christendom. Hij liet u weten dat de huiskerkdiensten, die waren opgeschort na de verdwijning van uw echtgenoot, terug van start zouden gaan en dat jullie meer dan welkom waren om deze bij te wonen. Op 31 tir 1397 (22 juli 2018) bezocht u voor het eerst opnieuw de huiskerk. U bezocht na het overlijden van uw echtgenoot nog drie of vier keer een huiskerk. In het begin van bahman 1397 (midden-eind januari 2019) werd uw zoon vastgehouden en ondervraagd. Ze toonden hem de foto van hem en Karim P. (...) die op zijn verjaardag was gemaakt en zeiden dat hij zich verdacht gedroeg. De volgende dag werd hij vrijgelaten. Toen u dit te horen kreeg, kreeg u schrik om na

uw echtgenoot ook uw zoon kwijt te raken. U besloot samen met uw zoon te gaan schuilen bij uw dochter E. (...). Uw schoonzoon bracht u naar het tweede verblijf van uw dochter, waar u en uw zoon zich schuilhielden. Terwijl u daar ondergedoken zat, kwamen drie agenten van Ettela'at bij uw dochter binnengevallen. Ze zeiden dat ze op zoek waren naar u en uw zoon. Met behulp van een smokkelaar regelde u een vertrek naar het buitenland. Op 9 april 2019 vloog u samen met uw zoon met uw eigen paspoort vanuit Teheran naar Brussel. In België kreeg u verkeerdelijk te horen dat u zich in Antwerpen moest aanmelden voor internationale bescherming. Doordat u in Antwerpen slecht behandeld werd door de politie, besloot u om op 11 april in Duitsland om internationale bescherming te verzoeken. Enkele dagen na uw aankomst in Europa hoorde u van uw dochter dat er een inval was geweest in uw huis in Bandar-e Anzali. Uw dochter vertelde u ook dat Ettela'at twee keer in de zaak van haar man, uw schoonzoon, was binnengekomen. In Duitsland verbleef u eerst in Keulen, daarna in Düren en vervolgens in Übach-Palenberg. U bezocht er wekelijks de kerkdiensten en volgde er ook Bijbelstudie. Uw doopsel was gepland voor januari 2020. Op 11 december 2019 werd u door Duitsland naar België teruggestuurd in het kader van de Dublinprocedure. Op 12 december 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. In februari 2020 bezocht u voor het eerst de Open Kerk in Lommel. U volgde ook Bijbelstudie, eerst in Lommel en daarna tweewekelijks op zaterdag in Antwerpen. Op 15 juli 2020 werden u en uw zoon gedoopt in Lommel. Tijdens de quarantaineperiode omwille van Covid-19 woont u enkel nog de tweewekelijkse online Bijbellessen van de Naviderahaie kerk in Antwerpen bij. In maart 2021 nam uw zoon deel aan twee demonstraties tegen het Iraanse regime voor de Iraanse ambassade van Brussel. Uzelf was hierbij niet aanwezig.

Bij terugkeer naar Iran vreest u gevaar te lopen omwille van uw bekering tot het christendom.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw karte melli (nationale kaart); uw shenasnameh (geboorteboekje); het overlijdensattest van uw echtgenoot (d.d. 15 mordad 1396, i.e. 6 augustus 2017); twee brieven die attesteren dat uw zoon en u tussen 7 april 2019 en 19 mei 2019 de Internationale Freikirche in Düren bezochten (d.d. 21 juli 2019); twee brieven neer die attesteren dat uw zoon en u sinds 16 februari 2020 de eredienst bijwonen in de Open Kerk in Lommel en dat jullie er op 15 juli 2020 gedoopt werden (d.d. 16 juli 2020); een foto en een videofragment neer van zowel uw eigen doopsel als het doopsel van uw zoon; twee brieven die attesteren dat uw zoon en uzelf sinds 1 augustus 2020 respectievelijk 11 en 9 van in totaal 13 georganiseerde Bijbellessen meevolgden bij de Perzischtalige Naviderahaie kerk in Antwerpen (d.d. 12 februari 2021); een videofragment waarop uw zoon en u te zien zijn terwijl jullie Bijbellessen meevolgen met behulp van een Farsi tolk; een brief van de Iraanse kerk in Brussel (d.d. 13 april 2021).

Na het tweede persoonlijk onderhoud maakte u op 27 april 2021 de volgende opmerking over aan het Commissariaat- generaal. U stelde dat u sinds 21 februari 2021 deelneemt aan de vieringen van de Iraanse kerk in Brussel, ook al staat op het door u neergelegde attest vermeld dat u slechts sinds 28 februari 2021 aan deze vieringen deelneemt. U stelde dat u dit verschil tussen uw verklaringen en het door u neergelegde attest ook aanstipte tijdens het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. U stelde weliswaar dat u lijdt aan haaruitval ten gevolge van stress (NPO 2, p. 16). U legde echter geen medische attesten waaruit zou blijken dat u zich in de onmogelijkheid bevindt om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. U bevestigde dit overigens zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Uit uw op het Commissariaatgeneraal afgelegde verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw zoon, N.K., E. (...) (O.V. 8.808.956). In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient een belangrijke tegenstrijdigheid te worden vastgesteld tussen de gegevens die u liet noteren bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u van 2 bahman 1398 (22 januari 2019) tot 9 april 2019 – i.e. gedurende een periode van twee en een halve maand - ondergedoken zat in de tweede woning van uw zus (NPO 2, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen had u verklaard dat u slechts gedurende 1 maand ondergedoken zat in de woning van uw zus (Vragenlijst CGVS, d.d. 22 juni 2020, punt 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelde u dat u op de DVZ dezelfde datum had vermeld als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO 2, p. 26). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, volstaat echter niet om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer daar de verklaringen die op de DVZ aflegde na afloop aan u werden voorgelezen en dat u deze ook voor akkoord ondertekende. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien maakte u, toen u aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het gesprek op de DVZ, geen gewag van mogelijke problemen (NPO 1, p. 3).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat er ook tegenstrijdigheden slopen in de verklaringen die u over dit onderduiken aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw schoonbroer u tijdens uw onderduiken opbelde om te laten weten dat alle documenten in orde gebracht waren en dat u kon vertrekken naar het buitenland (NPO 1, p. 11). Deze verklaringen zijn echter strijdig met uw latere uitspraak dat u na uw onderduiken uw telefoon had uitgeschakeld en dat u uw telefoon sindsdien niet meer gebruikte. Zelfs met uw schoonbroer sprak u tijdens uw onderduiken niet over de telefoon (NPO 1, p. 13). Bovendien zijn uw verklaringen ook strijdig met de verklaringen die u in dit verband aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Toen stelde u immers dat uw schoonbroer de documenten regelde die u nodig had om het land te kunnen verlaten en dat hij u er persoonlijk – dus niet telefonisch – van op de hoogte bracht wanneer de documenten klaar waren (NPO 2, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelde u dat u in het eerste persoonlijk onderhoud misschien bedoelde dat uw schoonbroer zelf telefonisch was gecontacteerd door degene die het visum had geregeld (NPO 2, p. 21). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Toen u aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het eerste persoonlijk onderhoud, maakte u evenmin gewag van deze in uw ogen verkeerde interpretatie van hetgeen u gezegd had (NPO 2, p. 3).

Verder legden u en uw moeder tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de problemen die jullie ondervonden met de Iraanse autoriteiten. Uw moeder stelde in dit verband dat de autoriteiten binnenvielen in de woning van uw zus toen jullie nog in Iran ondergedoken zaten. Zij stelde verder ook dat uw zus twee of drie dagen na jullie aankomst in Europa had laten weten dat er agenten in uw eigen huis – i.e. het huis waar zij samen met u woonde - waren binnengevallen. Bovendien vielen de agenten volgens uw moeder in diezelfde periode ook twee keer binnen in de zaak van uw schoonbroer (NPO PSP, p. 5). Uzelf legde op dit punt echter heel andere verklaringen af. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat de autoriteiten niet één maar twee keer binnenvielen in het huis van uw zus. Een eerste keer toen u nog in Iran was en een tweede keer twee of drie dagen na uw aankomst in Europa (NPO 1, p. 5 en p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat de autoriteiten naast die twee invallen bij uw zus ook twee keer in de winkel van uw schoonbroer waren langs geweest en ook langsgingen in het huis waar u en uw moeder woonden (NPO 2, p. 12). Nochtans had u over deze laatste incidenten met geen woord gerept tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Hiermee geconfronteerd, stelde u dit wel degelijk gezegd te hebben tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U stelde dat dit misschien aan een misverstand of een vertalingsprobleem lag tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 2, p. 12). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Toen u aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het eerste persoonlijk onderhoud, maakte u immers geen gewag van een mogelijk misverstand of

vertaalprobleem (NPO 2, p. 3). Overigens maakten noch uzelf, noch uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van het feit dat jullie herhaaldelijk door de Iraanse autoriteiten werden gezocht (Vragenlijst CGVS E.N.K. (...), punt 3.5 en Vragenlijst CGVS P.S.P. (...), punt 3.5). Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook de verklaringen die u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aflegde, nog steeds niet stroken met wat uw moeder op dit punt verklaarde. Uw moeder stelde immers dat de autoriteiten slechts één keer binnenvielen in het huis van uw zus en dit toen jullie ondergedoken zaten in Iran, terwijl uzelf stelde dat de autoriteiten twee keer binnenvielen in het huis van uw zus (cf. supra). Jullie wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft het aantal keer wanneer en de plaatsen waar de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran naar u op zoek gingen, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. Hierdoor kan niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling in Iran te he

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat zowel uzelf als uw moeder bijzonder vage verklaringen aflegden over de hierboven aangehaalde problemen. Zo wist u niet zeker hoeveel agenten er de tweede keer bij uw zus langskwamen en wist u ook niet of het om dezelfde agenten ging als bij de eerste inval (NPO 2, p. 24). U wist evenmin wanneer de agenten in de zaak van uw schoonbroer binnenvielen, hoeveel agenten bij die inval betrokken waren, of de inval vóór dan wel na de inval bij uw zus plaatsvond en hoeveel tijd er verstreek tussen de twee invallen in (NPO 2, p. 25). Het is verder ook bijzonder bevreemdend dat jullie, ondanks het feit dat Ettela'at twee weken na uw onderduiken was binnengevallen bij uw zus, toch besloten om in de tweede woning van uw zus ondergedoken te blijven. De kans bestond immers dat Ettela'at jullie daar zou komen zoeken. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat uw zus het huis nog maar recentelijk gekocht had, dat die aankoop nog niet officieel geregistreerd was en dat de Ettela'at dus niet kon weten dat jullie daar zaten (NPO 2, p. 25). Deze uitleg neemt echter niet weg dat u onmogelijk met zekerheid kon weten wat de Ettela'at al dan niet wist. U gaf immers zelf aan dat er door de makelaar een document wordt opgemaakt bij de verkoop (NPO 2, p. 25).

Uw voorgehouden vrees wordt verder ook in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat u en uw moeder, ondanks het feit dat jullie gezocht werden door de Iraanse autoriteiten, het risico namen om met jullie eigen paspoort het land te verlaten (NPO 2, p. 22). Bovendien legden u en uw moeder ook op dit punt tegenstrijdige en bijzonder vage verklaringen af. Uzelf stelde in dit verband dat jullie paspoorten in de luchthaven van Teheran in totaal twee keer gecontroleerd werden (NPO 2, p. 23). U zei dat de smokkelaar u had verteld dat u moest passeren langs de poort waar een gesluierde vrouw zat, maar u wist zich niet te herinneren of deze instructie de eerste of de tweede controle betrof (NPO 2, p. 23). Uw moeder kon zich evenmin herinneren hoeveel paspoortcontroles er waren en dacht dat het er maar één was (NPO 2 PSP, p. 14). Gezien het belang van deze controles voor jullie verdere leven, kan echter verwacht worden dat jullie op dit punt concrete en specifieke verklaringen zouden kunnen afleggen. Dit geldt des te meer daar zowel uzelf als uw moeder te kennen gaven dat jullie op de hoogte waren van het risico dat jullie namen door met jullie eigen paspoort het land te verlaten, ondanks het feit dat er mogelijk een uitreisverbod tegen jullie was ingesteld (NPO 2, p. 22 en NPO 2 PSP, p. 14).

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de duur van uw onderduiken in Iran, uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de manier waarop u tijdens uw onderduiken in Iran contact onderhield met uw schoonbroer, de vage en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder aflegden wat betreft de frequentie waarmee en de manier waarop de Iraanse autoriteiten na jullie onderduiken naar jullie op zoek gingen, uw bevreemdende verklaringen wat betreft de reden waarom u na de inval bij uw zus niet besloot om elders onder te duiken en de vaststelling dat jullie besloten om met jullie eigen paspoort het land te verlaten, kan niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling te hebben moeten onderduiken voor de Iraanse autoriteiten. Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat ook betreffende de door u aangehaalde aanhouding op 1 bahman 1397 (21 januari 2019) gewezen kan worden op een discrepantie tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd op de DVZ en het CGVS. Zo gaf u op de DVZ te kennen dat u die dag werd gearresteerd nadat eerst uw leider, Karim P. (...), werd gearresteerd. U gaf hierbij te kennen slechts te vermoeden dat de autoriteiten uw foto's in zijn gsm hadden gevonden en zo bij u waren terecht gekomen (Vragenlijst CGVS, d.d. 22 juni 2020, punt 3.1, "Waarschijnlijk hebben ze mijn foto's in zijn gsm gezien. Wellicht hebben ze mij daarom gearresteerd"). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel uitdrukkelijk dat u tijdens uw ondervraging na aanhouding een foto werd getoond van jullie samen en dat ze hiermee het verband legden tussen u en Karim P. (...), waardoor u niet anders kon dan toe te geven dat u hem kende (NPO 1, p. 11 en NPO2, p. 19). Ook dit komt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Iran niet ten goede.

Gelet op bovenstaande komt ook de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan. Het is immers omwille van deze bekering en de problemen die u hierdoor ondervond, dat u besloot om onder te duiken en het land te ontvluchten.

Bovendien konden ook de verklaringen die u en uw moeder aflegden over jullie bekering tot het christendom, niet overtuigen. Zo dienen er enkele belangrijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld

tussen de verklaringen die uw moeder aflegde over de bekering van haar echtgenoot – uw vader – tot het christendom en de bedreigingen die hij omwille van deze bekering ontving. Uw moeder stelde in dit verband tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat haar echtgenoot haar verteld had dat hij haar niet eerder op de hoogte bracht van zijn bekering tot het christendom omdat hij toen nog niet gepensioneerd was (NPO 1 PSP, p. 11). Dit is echter strijdig met haar verklaringen dat haar echtgenoot reeds in 1384 (2005-2006) of 1385 (2006-2007) met pensioen ging terwijl hij zich pas in 1393 had bekeerd tot het christendom (NPO 1 PSP, p. 3 en p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, veranderde uw moeder plots haar verklaringen. Zij stelde nu dat haar echtgenoot al met pensioen was toen hij zich bekeerde, maar dat hij ermee bedreigd werd dat ze zijn pensioenrechten zouden ontnemen (NPO 1 PSP, p. 11). Uw moeder kon echter niet vertellen door wie deze bedreigingen werden geuit en wanneer deze bedreigingen plaatsvonden (NPO 1 PSP, p. 11 en p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud legde uw moeder bovendien heel andere verklaringen af op dit punt. Toen stelde zij immers dat haar echtgenoot voor zijn verdwijning nooit problemen kende met de Iraanse autoriteiten en ook op geen enkele andere manier problemen kende voor zijn verdwijning (NPO 2, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herinnerde uw moeder zich plots dat haar echtgenoot haar had verteld dat hij bedreigd werd (NPO 2, p. 9). Gevraagd om dit te concretiseren, stelde zij dat haar echtgenoot haar niet had uitgelegd op welke manier hij werd bedreigd. Alleen had hij van andere gepensioneerden gehoord dat hij problemen zou krijgen als hij niet zou stoppen met de huiskerk (NPO 2, p. 10). Nog daargelaten dat het weinig waarschijnlijk is dat uw vader als voormalig militair zijn huiskerkbezoek zou bespreken met andere gepensioneerden, strookt deze uitleg niet met wat uw moeder tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over deze bedreigingen had verteld (cf. supra). Bovendien stroken deze verklaringen ook niet met wat uw moeder hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. Toen stelde zij immers dat uw vader voor zijn verdwijning al een tijdje werd gevolgd door agenten (Verklaring CGVS PSP, punt 3.5). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid, stelde uw moeder dat zij met haar verklaring op de DVZ bedoelde dat haar echtgenoot bedreigd werd. Zij ontkende dat haar echtgenoot tegen haar zou hebben verteld dat hij gevolgd werd door agenten (NPO 2 PSP, p. 10). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. De tegenstrijdige verklaringen die uw moeder aflegde over de bedreigingen die uw vader onderging in Iran, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. Dit geldt des te meer aangezien ook uzelf deze bedreigingen niet vermeldde op de DVZ (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). U haalde deze bedreigingen verder ook niet aan toen u gevraagd werd om welke reden u dacht dat uw vader door de autoriteiten werd gedood (NPO 2, p. 8 en p. 9). Nochtans kan er, gezien de cruciale rol die uw vaders dood speelde in uw bekering en uw beslissing om het land te verlaten, van u verwacht worden dat u deze voorafgaandelijke bedreigingen zowel op de DVZ als op het CGVS spontaan zou aanhalen en dat u hier in detail over zou kunnen vertellen. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u, hiernaar gevraagd, amper iets over de bovenstaande bedreigingen kon vertellen. Uw moeder had u, ondanks het feit dat u haar hiernaar had gevraagd, nooit verteld door wie uw vader voor zijn verdwijning bedreigd werd of waar dat gebeurde (NPO 2, p. 10). U verklaarde uw onwetendheid op dit punt door te stellen dat uw vader uw moeder niet ongerust wilde maken en haar daarom niets vertelde (NPO 2, p. 10). Aan deze verklaring kan echter geen geloof gehecht worden. Zij is immers strijdig met de vaststelling dat uw moeder wel degelijk bleek te weten in welke context de bedreigingen geuit werden (cf. supra). Bovendien verklaarde uw moeder haar eigen onwetendheid om een heel andere reden. Zij stelde immers dat zij niet meer uitleg vroeg aan haar echtgenoot omdat zij voor zijn dood niet beseftte hoe gevoelig het ligt in Iran om je tot het christendom te bekeren en welke consequenties er aan een bekering vasthingen (NPO 1 PSP, p. 12). Ook deze verklaring mist echter elke geloofwaardigheid. Aangezien uw moeder tijdens de periode voor uw vaders verdwijning samen met hem de huiskerk bezocht die om veiligheidsredenen telkens op een andere locatie doorging en waar zij de telefoon diende uit te schakelen voor het begin van de viering (NPO 1 PSP, p. 12 en p. 13), kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat zij van de op de hoogte was van de risico's die met een bekering en het daaraan gekoppelde huiskerkbezoek gepaard gaan.

De wisselende, weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder aflegden over de bedreigingen die uw vader voor zijn verdwijning ontving, halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat uw vader zich bekeerde tot het christendom en om die reden gedood werd door de Iraanse autoriteiten, ernstig onderuit. Gezien de cruciale rol die uw vaders bekering speelde in het bekeringsproces van u en uw moeder, komt hierdoor ook de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat noch uzelf, noch uw moeder konden overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land

waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. De verklaringen die jullie over dit bekeringsproces aflegden zijn echter ontoereikend.

Zo is het, in het licht van de cruciale rol die uw vader speelde in uw bekeringsproces, hoogst merkwaardig dat u niet bleek te weten op welke manier uw vader zelf in contact was gekomen met het christendom (NPO 1, p. 12). Het is eveneens opvallend dat u niet wist te vertellen of uw vader een eigen Bijbel had (NPO 1, p. 13). Dat uw vader u en uw moeder wel in contact zou hebben gebracht met een huiskerk maar u weinig tot niets zou hebben verteld over zijn eigen 'bekeringstraject', haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate onderuit. U verklaarde uw onwetendheid op dit vlak door te stellen dat u in het begin niet genoeg wist over het christendom en dat u het later niet meer kon vragen omdat uw vader plots verdween (NPO 1, p. 12). Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden. U verklaarde immers zelf dat u ondanks uw gebrekkige kennis van het christendom de huiskerk bezocht omdat u respect had voor uw vader. U kende uw vader goed en u wist dat hij zoiets nooit zou voorstellen zonder zelf echt zeker te zijn en zonder zelf echt onderzoek te doen (NPO 1, p. 14). Bovendien verdween uw vader pas drie maanden nadat hij u over zijn bekering had verteld. In de tussenliggende tijd woonde u samen met hem in hetzelfde huis en bezochten jullie tweemaal samen een huiskerk (NPO 1, p. 12). Dat u enerzijds uw huiskerkbezoek baseert op uw vaders oordeel maar hem anderzijds in drie maanden tijd nooit hebt gevraagd hoe hijzelf dat oordeel had gevormd, is weinig geloofwaardig. Uw gebrekkige kennis ter zake is des te opvallend in het licht van de vaststelling dat uw moeder wel bleek te weten hoe uw vader het christendom had leren kennen. Zij stelde immers dat Karim P. (...) tijdens het vissen tegen uw vader was beginnen te prediken (NPO 1 PSP, p. 10).

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u en uw moeder ook zeer vage en weinig concrete verklaringen aflegden in verband met de heer Karim P. (...), die zowel in het bekeringsproces van uw vader als in uw eigen vervolgingsrelaas een cruciale rol speelde. Zo wist u niet hoe Karim P. (...) zelf bij het christendom betrokken geraakte en kon u evenmin vertellen wat er na zijn arrestatie met hem is gebeurd (NPO 1, p. 12 en p. 13). Uw moeder kon niet vertellen hoe lang uw echtgenoot Karim P. (...) al kende en wist niet of haar echtgenoot de heer Karim P. (...) tijdens het vissen had leren kennen, dan wel voordien (NPO 1 PSP, p. 10). Jullie vage en weinig concrete verklaringen wat betreft de persoon die eerst uw vader en daarna u en uw moeder met het christendom in contact bracht, ondermijnen in ernstige mate de oprechtheid van jullie bekering.

Verder roept ook de snelheid waarmee jullie zich hebben bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker.

Dat u en uw moeder op 12 mordad 1396 (3 augustus 2017) te horen kregen dat uw vader overleden was en dat jullie op 7 aban 1396 (29 oktober 2017) besloten om net als uw vader christen te worden, is dan ook weinig geloofwaardig. Noch uzelf, noch uw moeder slaagden er bovendien in om op een overtuigende wijze te concretiseren waarom jullie precies 7 aban 1396 als het begin van jullie bekering beschouwden. Hiernaar gevraagd, antwoordde u dat u die dag tot het besef kwam dat uw vader gelijk had. Door de inhoud van de Bijbel voelde u die dag de aanwezigheid van Christus. U snapte eindelijk wat bedoeld wordt wanneer men naar Christus verwijst als de levende God (NPO 1, p. 14). Deze vage en weinig concrete verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Toen u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd waarom u precies op 7 aban besloot om christen te worden, stelde u andermaal dat u tot dat besluit kwam nadat u samen met uw moeder in de Bijbel had gelezen. Hiernaar gevraagd, kon u zich echter niet herinneren wat u die dag precies in de Bijbel gelezen had (NPO 2, p. 10). Ook uw moeder kon zich dit, hiernaar gevraagd, niet herinneren (NPO 2, p. 7). Zij stelde dat jullie een gebed deden en nadien een mystiek, geestelijk gevoel kreeg. Zij slaagde er echter niet in om dit gevoel te concretiseren en kon ook niet vertellen wie van jullie beiden als eerste dat gevoel ervaarde (NPO 2, p. 7). Dit is weinig ernstig. Als deze dag werkelijk zo'n speciale betekenis had voor jullie dat hij het kantelpunt in uw bekeringsproces vormde, kan op zijn minst verwacht worden dat u kan uiteenzetten om welke reden dat zo is en wat u die dag in de Bijbel gelezen had. Jullie onvermogen om uit te leggen om welke reden u precies op 7 aban 1396 besloot om tot het christendom te bekeren, haalt de oprechtheid van jullie bekering nog verder onderuit.

De snelheid waarmee u en uw moeder zich bekeerden tot het christendom is des te opmerkelijk gezien het risico dat met deze bekering gepaard ging. U was er immers zeker van dat de autoriteiten uw vader op het spoor waren gekomen en dat zijn bekering tot het christendom de rechtstreekse oorzaak was van zijn overlijden (NPO 1, p. 10). Ook uw moeder dacht in de periode voor haar bekering dat uw vader was

vermoord omdat hij christen was (NPO 2, p. 8). In het licht van deze verklaringen is het bijzonder opmerkelijk dat zowel uzelf als uw moeder enkele maanden na uw vaders dood besloten om zelf ook de huiskerk te bezoeken (NPO 1, p. 13). Uw moeder verklaarde in verband met het door haar genomen risico dat zij begon te geloven en dus de redding moest vinden (NPO 2 PSP, p. 9). Uzelf stelde dat het pad dat uw vader u had gewezen het risico waard was (NPO 2, p. 11). Deze uitleg is echter weinig coherent met de vaststelling dat jullie meteen na uw vrijlating door de Ettela'at besloot om onder te duiken omdat jullie, na alles wat er met uw vader gebeurd was, geen enkel risico wilden nemen (NPO 1, p. 15). Bovendien is het, in het licht van het door u genomen risico, bijzonder bevreemdend dat noch uzelf, noch uw moeder informeerde bij de andere leden van de huiskerk of zij in tussentijd problemen hadden gekend (NPO 2, p. 11 en NPO 2 PSP, p. 8). Uw bevreemdende en onderling weinig coherente verklaringen wat betreft de manier waarop de dood van uw vader jullie houding tegenover het door jullie genomen risico beïnvloedde, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt.

Overigens stemt het tot nadenken dat u niet kon zeggen of uw zaak is voorgekomen voor de rechtbank en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 2, p. 22). Het is ook bijzonder bevreemdend dat noch uzelf, noch uw moeder konden zeggen wat er met de andere leden van de huiskerk is gebeurd en dat jullie niet wisten te vertellen wat er met Karim P. (...) is gebeurd na zijn arrestatie (NPO 2, p. 21 en NPO 2 PSP, p. 9). Uw moeder ondernam na haar vertrek uit Iran geen enkele poging om meer te weten te komen over het lot van Karim P. (...) (NPO 2 PSP, p. 9). Ook uzelf heeft niet geprobeerd om via uw zus of uw schoonbroer te weten te komen wat er met Karim P. (...) is gebeurd of waar hij woonde (NPO 2, p. 21). Nochtans besloot u volgens uw eigen verklaringen om na uw vrijlating onder te duiken omdat u niet wist wat Karim P. (...) tijdens zijn arrestatie allemaal had verklaard (NPO 1, p. 15). Er kan dan ook verwacht worden dat u, voor u besloot om het land te verlaten, tenminste zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over zijn lot. Dat jullie niet meer moeite hebben gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat en uw moeder helemaal niet hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u en uw moeder na jullie aankomst in Duitsland wekelijks de misviering bezochten, dat jullie in Duitsland Bijbelstudie volgden, dat jullie in België sinds februari 2020 de kerkviering meevolgden in Lommel, dat jullie tweewekelijks Bijbelstudie volgden bij de Naviderahaie kerk in Antwerpen en dat u sinds februari 2021 wekelijks de online misviering van de Iraanse kerk in Brussel bijwoont, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in België gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

U verklaarde verder ook dat u op 1 en 17 maart 2021 deelnam aan twee demonstraties voor de Iraanse ambassade. Beelden van deze demonstratie, die u tevens neerlegde, werden getoond op Radio Farda en Voice of America (NPO 2, p. 3 en p. 4). U postte deze beelden tevens op uw persoonlijk Facebookprofiel, waar u wel vaker religieuze boodschappen plaatst (NPO 2, p. 6). Uw advocate stelde dat u bij terugkeer naar Iran dient te vrezen dat u omwille van deze beelden door de Iraanse autoriteiten zal gevisieerd worden (NPO 2, p. 27). Er dient echter vastgesteld te worden dat uw deelname aan deze betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoont. Zo is de timing van uw deelname aan deze betogingen net het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS en voor het tweede persoonlijk onderhoud – op zijn minst merkwaardig te noemen, zeker in het licht van uw verklaring dat u zich niet bezighoudt met politiek (NPO 2, p. 6). U wist ook bijzonder weinig over de hierboven vermelde demonstraties te vertellen. Zo wist u niet wie de organisatoren waren van deze demonstraties en kende u, ondanks het feit dat er enkele tientallen aanwezigen waren, niemand van de aanwezigen behalve uw vrienden Farhad – wiens achternaam u niet kent - en mijnheer T. (...) (NPO 2, p. 4 en p. 6). U stelde dat

het uw plicht was als christen om deel te nemen aan de demonstratie op 1 maart. Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht wordt (cf. supra), kan ook geen geloof gehecht worden aan uw motivatie om aan deze demonstratie deel te nemen. Bovendien slaagde u er, ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd niet in om te concretiseren op welke manier uw geloof in het christendom gelinkt was aan uw deelname aan de hierboven genoemde demonstraties. U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat u deelnam uit solidariteit met de mensen die vermoord werden in Iran (NPO 2, p. 4). U kon echter, hiernaar gevraagd, geen namen opnoemen van deze slachtoffers met wie u uw solidariteit wilde betuigen (NPO 2, p. 4 en p. 14). U wist bovendien niet of er in de toekomst nog andere betogingen gepland staan en heeft ook niet geprobeerd om dit te weten te komen (NPO 2, p. 5 en 6). Het opportunistisch karakter van uw deelname aan de demonstratie van 17 maart blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet kon zeggen welke Koerdische partij uw mededemonstranten met vlaggen ondersteunden (NPO 2, p. 16). Evenmin was u op de hoogte van de politieke standpunten van uw Koerdische medebetogers (NPO 2, p. 16). U hield geen toespraak op de betogingen en sprak ook niet met de pers. U was louter als deelnemer aanwezig op deze demonstraties (NPO 2, p. 4 en p. 7). Uit uw verklaringen kan dan ook allerm minst opgemaakt worden dat u omwille van uw deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

De vaststelling dat videofragmenten van de door u bijgewoonde demonstraties van 1 en 17 maart 2021 verspreid werden op de sociale media kanalen van Voice of America en Radio Farda en dat uzelf een videofragment van de demonstratie van 1 maart postte op uw eigen Facebookaccount (cf. supra), volstaat niet om de bovenstaande conclusie om te buigen. Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat u op het videofragment van 1 maart 2021 een mondmasker en een zonnebril draagt waardoor u amper herkenbaar bent (cf. informatie administratief dossier). Ook op het videofragment van 17 maart draagt u een zonnebril. Bovendien is uw hoofd in het videofragment van 17 maart bedekt met een berenmuts, waardoor u ook hier allerm minst duidelijk herkenbaar bent (cf. informatie administratief dossier). Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan verder nog worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van september 2020 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie evenmin ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Dat uw vader is overleden, staat evenmin ter discussie.

Ook de opmerking die u na het tweede persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, heeft geen invloed op de hierboven gemaakte beslissing. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan uw huiskerkbezoek in Iran, is deze opmerking immers niet langer relevant.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier gevoegd."

Doordat aan het vluchtrelaas uit Iran van uw zoon geen geloof werd gehecht, kan ook niet langer geloof gehecht worden aan uw eigen vluchtrelaas. De redenen waarom u het land verliet zijn immers dezelfde als de redenen die uw zoon aanhaalde (Notities Persoonlijk Onderhoud, dd. 15 februari 2020, p. 9). Bovendien kan, doordat geen geloof gehecht wordt aan de oprechtheid van de bekering van uw zoon tot het christendom, ook niet langer geloof gehecht worden aan de oprechtheid van uw eigen bekering tot het christendom. De redenen waarom geen geloof gehecht kan worden aan de bekering van uw zoon tot het christendom, ondermijnen immers eveneens de oprechtheid van uw eigen bekering tot het christendom (cf. supra).

Derhalve dient te worden vastgesteld dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Dat u en uw zoon na jullie aankomst in Duitsland wekelijks de misviering bezochten, dat jullie in Duitsland Bijbelstudie volgden, dat jullie in België sinds februari 2020 de kerkviering meevolgden in Lommel, dat jullie

tweewekelijks Bijbelstudie volgden bij de Naviderahaie kerk in Antwerpen en dat u sinds februari 2021 wekelijks de online misviering van de Iraanse kerk in Brussel bijwoont, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in België gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Ook de opmerking die u na het tweede persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, heeft geen invloed op de hierboven gemaakte beslissing. Dat u op 21 februari en niet op 28 februari voor het eerst de Iraanse kerk in Brussel bezocht, verandert immers niets aan de vaststelling dat dit kerkbezoek een louter opportunistisch karakter kent.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissingen de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schenden:

"2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht".

Verzoekende partijen gaan in een eerste middelonderdeel in op de weigeringen van de vluchtelingenstatus.

Betreffende de aan verzoeker verweten tegenstrijdigheid omtrent de onderduikperiode bij zijn zus, stellen verzoekende partijen:

"Verzoekende partijen wensen te volharden in het feit dat hij steeds dezelfde datum heeft verklaard, met name dat ze twee en een halve maand zijn ondergedoken.

Er kan hierbij ook opgemerkt worden dat het nu ook niet om zo een wezenlijk verschil gaat, dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers onderuit haalt.

Het verwachten van een algemene tijdschronologie is logisch, doch verzoekers geloofwaardigheid onderuit halen wegens zo'n klein verschil, getuigt van weinig redelijkheid in hoofde van de tegenpartij.

Dit getuigt niet van enig zorgvuldig onderzoek in hoofde van de tegenpartij !"

Met betrekking tot de aan verzoeker verweten tegenstrijdigheid omtrent het contact dat hij hierna had met zijn schoonbroer, betogen verzoekende partijen:

"Ook hier wenst verzoeker te volharden in de eerder gegeven verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij verklaarde geen telefoon te hebben toen hij ondergedoken zat. Dit gaat om een miscommunicatie met de tolk."

Verzoekende partijen geven verder aan ernstig gegriefd te zijn door de motivering inzake hun tegenstrijdige verklaringen over de door hen ondergane vervolgingsfeiten. Zij voeren aan:

"Zo merkt het CGVS op dat verzoeker verklaarde dat de autoriteiten twee keer zijn binnengevallen bij zijn zus, met name één keer toen hij nog in Iran zelf was, en één keer toen ze al in Europa waren, terwijl verzoekster verklaarde dat ze maar één keer zijn binnengevallen.

*Verzoekster wenst hierbij op te merken dat zij dacht dat de vraag enkel betrekking had over de inval toen zij nog in Iran was, wat ook blijkt als je kijkt naar het antwoord dat ze gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud:
(...)"*

Verzoekende partijen vervolgen:

*"Dat de bestreden beslissingen verzoekers verwijten dat zij verder ook niet over de invallen hebben gesproken tijdens hun persoonlijk onderhoud bij DVZ, kan hen geenszins verweten worden.
Tijdens de gehoren bij DVZ wordt er telkenmale gevraagd zo bondig mogelijk te zijn, en enkel de essentiële zaken te vermelden. Dit hebben verzoekers ook gedaan, en er werd hen ook medegedeeld dat zij alle tijd zouden krijgen later, op hun gehoor bij tegenpartij.
Dat dit element verzoekers wordt verweten, getuigt niet van enige redelijkheid nog zorgvuldigheid in hoofde van verzoekers."*

Tevens doen verzoekende partijen gelden:

*"Dat de bestreden beslissingen verder ook motiveren dat dat verzoekers bijzonder vage verklaringen hebben afgelegd omtrent de problemen met de Iraanse autoriteiten, vinden verzoekers bijzonder teleurstellend.
Vooreerst wensen zij hierbij op te merken dat zij beiden niet meer aanwezig waren in Iran, toen de agenten hun huis en die van hun zus, binnenvielen. Zij waren dus niet rechtstreeks aanwezig, noch betrokken bij deze feiten.
Verzoekers kregen deze informatie enkel maar via hun zus, en zijn dus niet rechtstreeks betrokken.
Het kan verzoekers niet verweten worden dat zij hierdoor niet de details kunnen geven die het CGVS aan hen heeft gevraagd! Zij wensen te benadrukken dat zij enkel informatie kregen van hun zus/dochter, doch dat zij nooit meer details heeft gegeven over hun fysieke verschijning, met hoeveel ze waren, etc...
Dat kan ook geenszins verwacht worden! Het Commissariaat- Generaal legt hier een onmogelijk te bereiken bewijslast, waar gewoonweg niet aan voldaan kan worden!
Het Commissariaat- Generaal stelt zich hierin niet redelijk op."*

Voorts verklaren verzoekende partijen als volgt:

*"Ook met betrekking tot de motivering van het CGVS dat het nogal bevreemdend is dat verzoekers zijn gaan onderduiken in het huis van hun zus, wensen zij de volgende verduidelijkingen te geven.
Zo wensen verzoekers te duiden dat hun zus/dochter over twee huizen beschikt in Iran. Zij waren ondergedoken in het huis dat niet werd binnengevallen door de Ettelaat.
Verzoekers hebben hierover ook geloofwaardige verklaringen over afgelegd :
(...)
Verzoekers vragen zich terecht af wat er hieraan niet geloofwaardig is?
Het is niet omdat tegenpartij dit bevreemdend vindt, dat het ook ongeloofwaardig is! Het CGVS toont in de bestreden beslissingen niet aan waarom deze verklaringen niet voldoende zouden kunnen zijn.
Dit getuigt uiteraard niet van een zorgvuldig bestuur, integendeel, het toont echter enkel aan dat tegenpartij zich enkel baseert op wat zij geloofwaardig acht, zonder verder grondig onderzoeker te voeren.
Opnieuw getuigt dit van weinig zorgvuldigheid in hoofde van de tegenpartij ."*

Met betrekking tot de aanhouding van verzoeker op 1 bahman 1397, betogen verzoekende partijen:

*"Verzoeker wenst te verduidelijken dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij DVZ nooit heeft verklaard dat 'waarschijnlijk' zijn foto hebben gezien op de GSM van Karim P. (...), maar dat hij zeker is dat ze die foto hebben gezien, omdat ze die foto ook aan verzoeker hebben getoond.
Verzoeker verklaarde dit ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud:
(...)
Opnieuw kan het verzoekende partij niet verweten worden dat hij in alle snelheid, zoals de meeste gehoren bij DVZ verlopen, hier geen verdere duiding over heeft kunnen geven.
Echter is verzoekende partij tijdens zijn persoonlijk onderhoud altijd consequent geweest in zijn verklaringen hieromtrent!
Verzoeker heeft aldus wel degelijk geloofwaardige verklaringen hierover afgelegd!
De bestreden beslissing is niet zorgvuldig."*

Waar hun bekering ongeloofwaardig wordt bevonden, voeren verzoekende partijen verder aan:

*"Verzoekers zijn ernstig gegriefd door deze motiveringen!
Uit de bestreden beslissing wordt geenzins aangetoond door het Commissariaat- Generaal waarom verzoekers bekering ongeloofwaardig zou zijn."*

Het Commissariaat- Generaal baseert zich enkel op de kennis die verzoekers hebben van de bekering van hun vader/echtgenoot, om te oordelen of zij al dan niet een geloofwaardige bekering hebben ondergaan.

Dit kan geenszins aanvaard worden!

Een bekering is een uiterst individuele beleving, en kan geenszins getoetst worden aan de hand van de kennis van iemand anders zijn bekering/beleving !

Ook hier toont tegenpartij het niet aan dat zij rekening houdt met alle verklaringen die verzoekers hebben afgelegd tijdens hun persoonlijk onderhoud. Nergens wordt in de besteden beslissingen verwezen naar onvoldoende kennis, of een gebrek aan ongeloofwaardige verklaringen, die betrekking hebben op hun eigen persoonlijke bekering.

Louter verwijzen naar het gebrek van kennis van de bekering van hun vader/echtgenoot, kan niet voldoende zijn om te besluiten tot een ongeloofwaardige bekering in hun eigen hoofde!

Het Commissariaat- Generaal toont op generlei wijze aan waarom verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekers niet geloofwaardig achten.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt nochtans ook dat verzoekers wel degelijk geloofwaardige verklaringen konden afleggen over hun eigen persoonlijke redenen waarom zij besloten te bekeren tot het christendom, en dat dit niet enkel komt doordat ze hun vader/echtgenoot wensen te volgen op zijn pad:

(...)

Ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud kon zij geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent haar bekering en waarom verzoekster zich had afgekeerd van de Islam:

(...)

Ook verzoeker kon wel degelijk diepgaande verklaringen afleggen over zijn persoonlijke redenen om te bekeren:

(...)

Nergens in de bestreden beslissingen wordt er verwezen naar deze diepgaande en persoonlijke verklaringen van de verzoekers, om aan te tonen dat zij wel degelijk oprecht bekeerd zijn tot het christendom !

Het Commissariaat- Generaal verwijst enkel naar de kennis die verzoekers zouden moeten hebben over de bekering van hun vader/echtgenoot, doch zij toont in de bestreden beslissingen niet aan waarom de persoonlijke verklaringen van de verzoekers niet geloofwaardig zouden zijn.

Dit getuigt uiteraard niet van een zorgvuldig onderzoek!

Het Commissariaat- Generaal houdt opnieuw geen rekening met alle verklaringen die verzoekers wel kunnen afleggen over het christendom, noch toont het CGVS aan dat hun persoonlijke motivatie om te bekeren niet geloofwaardig zou zijn!

Het Commissariaat- Generaal kan zich niet louter baseren op de kennis die verzoekers zouden hebben van de bekering van hun vader/echtgenoot, om te besluiten tot een ongeloofwaardige bekering, zonder rekening te houden met de eigen persoonlijke motieven van verzoekers waarom zij bekeerd zijn.

Het is niet omdat hun vader/echtgenoot tegen hen predikte, dat de kennis van zijn bekering doorslaggevend kan zijn om te beoordelen of zij zelf geloofwaardig bekeerd zijn.

Dit getuigt niet van een individueel en grondig onderzoek!"

Verzoekende partijen vervolgen:

"Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekers hebben afgelegd.

Verzoekende partijen vragen zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoekers bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissingen (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)"

Verzoekende partijen geven vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de wijze waarop verweerder volgens hen dient te beoordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is. In dit

kader wijzen zij onder meer op rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk. Tevens benadrukken zij in dit kader dat er moet worden gekeken naar dat wat objectief vaststaat en stellen zij:

"In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekers, om aan te tonen dat verzoekers wel degelijk bekeerd zijn tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekers zijn gedoopt op 15/07/2020 ;
- Verzoekers nemen deel aan christelijke activiteiten in België ;
- Verzoekers prediken het protestantse geloof op sociale media ;
- Verzoekers hebben zich ook openlijk op sociale media geuit als opposanten van het Iraanse regime.

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoekers asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekers, bij een terugkeer naar Iran, zullen terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekende partijen wijzen opnieuw op de reeds door hen aangehaalde rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk en stellen:

"Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoekers vrees hebben beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoekers bekering- dat enkel werd vastgesteld op basis van de kennis van hun vader/echtgenoot zijn bekering- zij in geen enkele mate een risico op vervolging zouden hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekers zijn ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekers ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekers te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekers "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico hebben op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor.

Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe.

Verzoekster heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat hebben verzoekers ook duidelijk verklaard tijdens hun persoonlijk onderhoud:

(...)

Ook verzoekster heeft Facebook:

(...)

Dit wordt ook niet in twijfel getrokken door tegenpartij, wat blijkt uit de bestreden beslissing, doch echter stelt het Commissariaat- Generaal botweg dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran.

Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoekers zullen hebben bij een terugkeer naar Iran, zeker gezien verzoekers ondertussen gedoopt zijn'.

Dat het vaststaat dat de verzoekende partijen boodschappen hebben geplaatst op hun sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dit zeker gezien het feit dat de verzoeker beelden heeft gepost van zijn deelname aan een demonstratie tegen het Iraanse regime, wat ook niet ontkent wordt door de verwerende partij !

Dit blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud van de verzoeker:

(...)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Het is zelfs frappant in de bestreden beslissing te lezen dat het Commissariaat- Generaal in haar feitenrelaas schrijft dat verzoeker herkenbaar is:

(...)

Het Commissariaat- Generaal motiveert tot tweemaal toe dat verzoeker herkenbaar is op de videofragmenten die werden uitgezonden op Iraanse sociale media en televisiezenders!

Dat het Commissariaat- Generaal dan later gewoonweg motiveert dat verzoeker toch niet zo herkenbaar zou zijn omdat hij een mondmasker en zonnebril draagt, is compleet tegenstrijdig met haar eerdere verwijzing dat verzoeker op beide videofragmenten herkenbaar is!

Dit behelst een overduidelijke tegenstrijdige motivering en kan dan ook geenszins aanvaard worden!

Het Commissariaat- Generaal kan enerzijds niet tot tweemaal toe schrijven dat verzoeker herkenbaar is om dan anderzijds te motiveren dat hij toch niet zo herkenbaar is met mondmasker en zonnebril. Hiermee gaat het CGVS volledig voorbij aan zijn onderzoeksplicht om te kunnen aantonen dat verzoeker geen risico zal hebben bij een eventuele terugkeer naar Iran!

Een schending van de onderzoeksplicht dringt zich op!

Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime (wat in casu ook het geval is) kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer:

(...)

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.”

Verzoekende partijen gaan voorts in op hun bezoeken aan een huiskerk. Dienaangaande doen zij gelden:

“Verzoekers zijn ernstig gegriefd door de bestreden beslissingen, gezien er geen enkele concrete motivering terug te vinden is, over de bezoeken aan de huiskerk van de verzoekers en of deze al dan niet geloofwaardig zouden zijn.

Verzoekers konden hier nochtans geloofwaardige verklaringen over afleggen :

(...)

Ook verzoekster kon hierover geloofwaardige verklaringen afleggen :

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening houdt, gelet op het gevaar dat dit impliceert bij een eventuele terugkeer naar Iran, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.”

Verzoekende partijen verwijzen verder naar en citeren uit algemene informatie omtrent de wijze waarop huiskerken en bekeerlingen in Iran worden gevisieerd. Zij leiden hieruit af dat het loutere bezoeken van een huiskerk al kan volstaan om te leiden tot ernstige vervolging, geven aan dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat hun bezoeken aan een huiskerk ongeloofwaardig worden bevonden en verwijten verweerder dat hiernaar nergens wordt verwezen en dat hierover niet wordt gemotiveerd.

“Dat het Commissariaat- Generaal geen enkele motivering schrijft over de geloofwaardigheid van de bijeenkomsten van verzoekers aan de huiskerk, doch enkel opnieuw louter verwijzen naar de gebrekkig kennis van de bekering van de echtgenoot/vader van verzoekers, om concreet aan te tonen dat hun bekering niet geloofwaardig zou zijn.

Het Commissariaat- Generaal kan deze verklaringen niet zomaar naast zich neerleggen en besluiten hiermee geen rekening te houden, enkel en alleen omdat zij de initiële bekering van verzoekers niet aanvaarden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

(...)

Zoals hierboven reeds aangehaald, loopt men in Iran al het risico op vervolging, louter door het deelnemen aan een viering in een huiskerk, los van het feit of een persoon al dan niet bekeerd is !

Een geloofwaardig bezoek aan een huiskerk in Iran is aldus een zeer belangrijk element om iemand zijn vrees omwille van bekering, te kunnen beoordelen!

Verzoekers verklaringen worden ook bevestigd door de algemeen gekende informatie over huiskerken in Iran."

Verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar en citeren andermaal uit algemene landeninformatie, met betrekking tot huiskerken in Iran, stellen dat hun verklaringen hierin weerslag vinden en voeren aan:

"Het Commissariaat- Generaal toont in haar bestreden beslissingen niet aan dat met alle verklaringen van verzoekers rekening werd gehouden !

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoekers verklaringen al dan niet coherent zijn.

Dat uit de objectieve informatie waarnaar verzoekers verwijzen, in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran!

Dat louter deelnemen aan een viering in een huiskerk reeds kan leiden tot ernstige vervolging.

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op hun geloofsactiviteiten in België. Zij betogen:

"Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissingen dat verzoekers geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, omdat hun bekering opportunistisch zou zijn.

Opnieuw zijn verzoekers ernstig gegriefd door deze motivering van tegenpartij.

Want ook hier kunnen verzoekers uitgebreide verklaringen geven tijdens hun persoonlijk onderhoud, omtrent hun geloofsactiviteiten in België:

(...)

Ook verzoekster kan zeer gedetailleerde verklaringen afleggen omtrent haar geloofsactiviteiten in België:

(...)

Opnieuw blijkt nergens uit de bestreden beslissingen dat enige rekening wordt gehouden met hun geloofsactiviteiten in België!

Zij hebben tijdens hun persoonlijk onderhoud ook verschillende stavingsstukken van hun geloofsactiviteiten in België neergelegd.

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig achten.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoekers verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran."

Verzoekende partijen besluiten inzake de weigeringen van de vluchtelingenstatus:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben de gegrondheid van hun vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekers als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hen dat daarentegen in de bestreden beslissingen te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekende partijen gaan in een tweede middelonderdeel in op de weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader voeren zij aan:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeksters het subsidiaire beschermingsstatuut weigeren en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens geven zij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en stellen zij:

“Dat de verzoekende partij, omwille van hun geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voorts doen verzoekende partijen gelden:

“Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekers geen risico lopen bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat hun bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekster dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekers steunen zich hiervoor op Europese rechtspraak.”

Verzoekende partijen wijzen vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een ten tijde van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM.

“Verzoekers menen dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zullen ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunen zij zich op de hierna opgesomde bronnen.”

Verzoekende partijen voeren verder een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. In dit kader doen zij onder meer gelden dat de situatie in Iran dermate ernstig is dat het niet volstaat om louter te stellen dat hun bekering opportunistisch is, dat dit onvoldoende werd onderzocht door verweerder en dat verweerder zelfs niet te goeder trouw is indien men de samenvatting leest van de eigen informatie van verweerder. Tevens wijzen verzoekende partijen in dit kader opnieuw op een arrest van het EHRM.

Verzoekende partijen gaan daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Zij stellen dat de motivering van verweerder in dit kader *“nogal zeer summier”* is en geen rekening houdt met de aanwezige objectieve informatie. Zij wijzen vervolgens op de door verweerder gehanteerde informatie en doen gelden:

“Verzoekers zijn vooreerst niet akkoord met de verwijzing naar het Australische DFAT Country Information Report Iran van 14 april 2020, gezien dit niet in overeenstemming is het artikel 4 lid 3,

a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen.

Hierbij verwijzen verzoekende partijen ook naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden, zoals o.a. te lezen in de hierboven reeds aangehaalde uitspraak van de 'Grand Chamber, J.K. and Others vs Sweden' van 23/08/2016:

(...)

Uit deze rechtspraak volgt dat een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming adequaat en voldoende moet steunen op zowel informatie van de beoordelende overheid als op betrouwbare en objectieve informatie van andere nationale overheden, VN agentschappen en gerenommeerde non-gouvernementele organisaties.

De betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van die informatie moet worden beoordeeld aan de hand van de autoriteit en reputatie van de auteur, de methode van het onderzoek waarmee de informatie is vergaard, de consistentie van de conclusies en de mate waarin de informatie wordt ondersteund door informatie afkomstig van andere bronnen. Daarnaast kijkt het EHRM naar in hoeverre een bron aanwezig is in een land van herkomst en de capaciteit om te rapporteren over dat land van herkomst.

Verzoekers verwijzen naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM om aan te kaarten dat de informatie vervat in het Australische DFAT Country of Origin Report Iran niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs.

Verzoekers halen aan dat de manier waarop het Commissariaat-Generaal verwijst naar de landeninformatie in dit Australisch rapport strijdig is met artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat tegenpartij niet aantoon in hoeverre de informatie vergaard in het DFAT Report zorgvuldig tot stand werd gekomen, gezien hetzelfde rapport het volgende vermeld :

(...)

In de praktijk vermeld het DFAT nauwelijks bronnen in de tekst van het rapport, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragraaf 5.2.9 en 5.30 van het DFAT rapport gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen. Als gevolg is de betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van de informatie gebruikt door de Australische overheid ook niet te beoordelen.

Ingevolge jurisprudentie van het EHRM, meer specifiek in de zaak *Sufi and Elmi* (28 juni 2011, App nr 8319/07 & 11449/07) paragraaf 230 - 234, kan er maar weinig gewicht worden gehecht aan informatie waarvan niet is na te gaan in hoeverre het betrouwbaar, objectief en onafhankelijk is. Tenzij de informatie wordt ondersteund door informatie uit andere objectieve en betrouwbare bronnen, hetgeen het CGVS heeft nagelaten te verifiëren.

Verder kunnen verzoekers hierbij opmerken dat het rapport afkomstig is van de Australische overheid, wat het mogelijks niet betrouwbaar, objectief en onafhankelijk maakt, gelet op de politieke agenda van de Australische overheid, die gericht is op de 'deterrence' (afschrikking) van asielzoekers.

Dit kan bijvoorbeeld teruggevonden worden in de berichtgeving van 'Refugee Council of Australia' (zie Australia's asylum policies - Refugee Council of Australia van het Kaldor Centre (Kaldor Centre 1 (unsw.edu.au)) en UNHCR Australia (UNHCR - UNHCR Multi-Country Representation in Canberra). Het feit dat er mogelijks een sterke politieke agenda schuilt achter het DFAT rapport, betekent dat de nood aan informatie uit andere objectieve bronnen groter is om de informatie af te toetsen.

Verder verwijst tegenpartij ook naar hun eigen CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Ook hier lezen verzoekers er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd ! !

(zie bijlage, stuk 11)

Zo verwijzen verzoekende partijen naar het UK Home Office Country- Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020 :

(...)

Verzoekers zijn wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op hun religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten in hun huiskerk, het overlijden van hun vader/echtgenoot, die werd vermoord omwille van zijn religieuze activiteiten, alsook het prediken van verzoekers op hun sociale media.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, hebben verzoekers al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekers kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoekers wijzen ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(...)

Verzoekers verwijzen aldus naar recentere informatie dan tegenpartij, waardoor een schending van artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die rechtstreeks werking heeft in België!

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoekende partijen stellen verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Zij wijzen op en citeren uit algemene landeninformatie en voeren aan:

"Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoekers zullen bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen zijn, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zullen verplicht worden hun geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

(...)

Opnieuw kunnen de verzoekers aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt."

Verzoekende partijen besluiten inzake de weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt: "Verzoekende partijen kunnen aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde hun identiteit, hun nationaliteit, hun hoedanigheid van burger alsook hun regio van afkomst zou aldus aan verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet hun identiteit alsook hun nationaliteit.

Verzoekers merken op dat er genoeg redenen (voornamelijk hun vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekers naar Iran zouden terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekers het subsidiaire beschermingsstatuut weigeren en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekende partijen concluderen op basis van het voorgaande:

"In hoofde van verzoekers bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissingen wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"4/ In hoofde de betwiste beslissingen van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoekers:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissingen te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over hun statuut van vluchteling."

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2021;

8a-f Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2021 mbt Iran;

9 1-36 Annual report violations against Christians in Iran, januari 2021;

IOa-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;

IIa-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020;

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-c CSW, Iran: General Briefing, maart 2021;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

15 Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, geen directe werking hebben. Een richtlijn kan slechts directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen zich te deze niet rechtstreeks en op dienstige wijze beroepen op de schending van voormelde bepaling.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekende partijen betichten verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staven deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekende partijen brengen immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen meermaals trachten te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

De motieven dienaangaande worden, gezien verzoekende partijen deze in het geheel niet aanvechten of betwisten, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden

aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. U stelde weliswaar dat u lijdt aan haaruitval ten gevolge van stress (NPO 2, p. 16). U legde echter geen medische attesten waaruit zou blijken dat u zich in de onmogelijkheid bevindt om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. U bevestigde dit overigens zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekende partijen leggen overigens tot op heden niet het minste begin van bewijs neer ter staving van de voorgehouden medische en psychische problemen van verzoekster.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoekende partijen stellen dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekende partijen kan, als verzoekers om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze hun proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van hun bekering en van hun nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

"Vooreerst dient een belangrijke tegenstrijdigheid te worden vastgesteld tussen de gegevens die u liet noteren bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGCS dat u van 2 bahman 1398 (22 januari 2019) tot 9 april 2019 – i.e. gedurende een periode van twee en een halve maand - ondergedoken zat in de tweede woning van uw zus (NPO 2, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen had u verklaard dat u slechts gedurende 1 maand ondergedoken zat in de woning van uw zus (Vragenlijst CGVS, d.d. 22 juni 2020, punt 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelde u dat u op de DVZ dezelfde datum had vermeld als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO 2, p. 26). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, volstaat echter niet om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Dit geldt des te meer daar de verklaringen die op de DVZ aflegde na afloop aan u werden voorgelezen en dat u deze ook voor akkoord ondertekende. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien maakte u, toen u aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het gesprek op de DVZ, geen gewag van mogelijke problemen (NPO 1, p. 3)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij eenvoudigweg volharden in de bewering dat verzoeker steeds dezelfde datum zou hebben verstrekt en dat zij twee en een halve maand onderdoken, dient immers te worden opgemerkt dat zij met de louter herhaling en bevestiging van deze eerdere bewering vanwege verzoeker op generlei wijze afbreuk doen aan de voormelde, inzake deze bewering gedane vaststellingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen het voormelde, frappante verschil in verzoekers verklaringen ten onrechte trachten te minimaliseren en te vergoelijken. Zo verzoekende partijen ten gevolge van een bekering, huiskerkbezoeken en de arrestatie van één van hun huiskerkleden, werkelijk gedurende een periode zouden zijn ondergedoken, hetgeen een cruciaal element in hun relaas betreft en een ingrijpende en bepalende gebeurtenis uitmaakt die manifest afweek van de alledaagsheid, mocht namelijk weldegelijk worden verwacht dat verzoeker over deze periode van onderduiken eenduidige en coherente verklaringen zou kunnen afleggen. Dat hij hiertoe niet in staat bleek, doet aldus weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielrelaas en de in dit kader aangehaalde bekering, huiskerkbezoeken en problemen.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Bovendien dient te worden vastgesteld dat er ook tegenstrijdigheden slopen in de verklaringen die u over dit onderduiken aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw schoonbroer u tijdens uw onderduiken opbelde om te laten weten dat alle documenten in orde gebracht waren en dat u kon vertrekken naar het buitenland (NPO 1, p. 11). Deze verklaringen zijn echter strijdig met uw latere uitspraak dat u na uw onderduiken uw telefoon had uitgeschakeld en dat u uw telefoon sindsdien niet meer gebruikte. Zelfs met uw schoonbroer sprak u tijdens uw onderduiken niet over de telefoon (NPO 1, p. 13). Bovendien zijn uw verklaringen ook strijdig met de verklaringen die u in dit verband aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Toen stelde u immers dat uw schoonbroer de documenten regelde die u nodig had om het land te kunnen verlaten en dat hij u er persoonlijk – dus niet telefonisch – van op de hoogte bracht wanneer de documenten klaar waren (NPO 2, p. 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, stelde u dat u in het eerste persoonlijk onderhoud misschien bedoelde dat uw schoonbroer zelf telefonisch was gecontacteerd door degene die het visum had geregeld (NPO 2, p. 21). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Toen u aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het eerste persoonlijk onderhoud, maakte u evenmin gewag van deze in uw ogen verkeerde interpretatie van hetgeen u gezegd had (NPO 2, p. 3).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij andermaal volharden in één versie van de door verzoeker afgelegde verklaringen, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee de vastgestelde, manifeste tegenstrijdigheid tussen deze versie van zijn verklaringen en zijn overige gezegden geenszins opheffen of ontkrachten.

Dat het voorgaande zou berusten op een ‘miscommunicatie met de tolk’, wordt door verzoekende partijen verdere op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekers voormelde verklaringen zijn immers duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en kennelijk met elkaar in strijd. Bovendien werd bij de aanvang van zijn beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS verduidelijkt dat verzoeker eventuele problemen – betreffende de tolk of andere problemen – diende te melden, hetgeen hij naliet te doen. Daarenboven gaf verzoeker aan het einde van zijn beide persoonlijke onderhouds aan dat hij de tolk goed had begrepen. Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoekende partijen blijkens de stukken zoals opgenomen in de administratieve dossiers een kopie opvroegen en bekwamen van de notities van hun persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Zij maakten vervolgens een aantal opmerkingen over aan het CGVS. In deze opmerkingen maakten zij over de voorgaande passages in de notities van verzoekers persoonlijke onderhouds echter niet de minste opmerking ten overstaan van het CGVS. Aldus worden zij overeenkomstig artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de voormelde passages uit de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoeker en kunnen zij heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze fouten zouden bevatten ten gevolge van een vermeende ‘miscommunicatie met de tolk’.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Verder legden u en uw moeder tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de problemen die jullie ondervonden met de Iraanse autoriteiten. Uw moeder stelde in dit verband dat de autoriteiten binnenvielen in de woning van uw zus toen jullie nog in Iran ondergedoken zaten. Zij stelde verder ook dat uw zus twee of drie dagen na jullie

aankomst in Europa had laten weten dat er agenten in uw eigen huis – i.e. het huis waar zij samen met u woonde - waren binnengevallen. Bovendien vielen de agenten volgens uw moeder in diezelfde periode ook twee keer binnen in de zaak van uw schoonbroer (NPO PSP, p. 5). Uzelf legde op dit punt echter heel andere verklaringen af. U stelde immers tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat de autoriteiten niet één maar twee keer binnenvielen in het huis van uw zus. Een eerste keer toen u nog in Iran was en een tweede keer twee of drie dagen na uw aankomst in Europa (NPO 1, p. 5 en p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat de autoriteiten naast die twee invallen bij uw zus ook twee keer in de winkel van uw schoonbroer waren langs geweest en ook langsgingen in het huis waar u en uw moeder woonden (NPO 2, p. 12). Nochtans had u over deze laatste incidenten met geen woord gerept tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Hiermee geconfronteerd, stelde u dit wel degelijk gezegd te hebben tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U stelde dat dit misschien aan een misverstand of een vertalingsprobleem lag tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 2, p. 12). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Toen u aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had over het eerste persoonlijk onderhoud, maakte u immers geen gewag van een mogelijk misverstand of vertaalprobleem (NPO 2, p. 3). Overigens maakten noch uzelf, noch uw moeder op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van het feit dat jullie herhaaldelijk door de Iraanse autoriteiten werden gezocht (Vragenlijst CGVS E.N.K. (...), punt 3.5 en Vragenlijst CGVS P.S.P. (...), punt 3.5). Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook de verklaringen die u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aflegde, nog steeds niet stroken met wat uw moeder op dit punt verklaarde. Uw moeder stelde immers dat de autoriteiten slechts één keer binnenvielen in het huis van uw zus en dit toen jullie ondergedoken zaten in Iran, terwijl uzelf stelde dat de autoriteiten twee keer binnenvielen in het huis van uw zus (cf. supra). Jullie wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen wat betreft het aantal keer wanneer en de plaatsen waar de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran naar u op zoek gingen, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen tijdens diens eerste en diens tweede persoonlijk onderhoud, bieden zij niet de minste uitleg of verschoning. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Dat verzoekster zou hebben begrepen dat er enkel zou zijn gevraagd naar de inval toen zij nog in Iran waren, mist verder kennelijk feitelijke grondslag, kan niet worden gevolgd en kan niet worden aangenomen ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van verzoeker. In het kader van dezelfde vraagstelling vermeldde verzoekster immers wel de beweerde invallen in de eigen woning en in de zaak van haar schoonzoon en ook dit waren feiten waarvan zij slechts nadien op de hoogte werden gebracht.

Ook voor de frappante omissie in hun beider verklaringen bij de DVZ, reiken verzoekende partijen geen dienstige uitleg aan. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst, zoals verzoekende partijen met reden aanstippen, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan totaal niet worden aangenomen dat verzoekende partijen dermate essentiële en frappante elementen als het herhaaldelijke en actieve zoeken naar verzoekende partijen (bij hun zus, respectievelijk dochter, bij hun schoonbroer, respectievelijk schoonzoon en in hun eigen woning) door de Iraanse autoriteiten hierin allebei niet zouden hebben vermeld indien deze werkelijk hadden plaatsgevonden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Hier kan nog aan toegevoegd worden dat zowel uzelf als uw moeder bijzonder vage verklaringen aflegden over de hierboven aangehaalde problemen. Zo wist u niet zeker hoeveel agenten er de tweede keer bij uw zus langskwamen en wist u ook niet of het om dezelfde agenten ging als bij de eerste inval (NPO 2, p. 24). U wist evenmin wanneer de agenten in de zaak van uw schoonbroer binnenvielen, hoeveel agenten bij die inval betrokken waren, of de inval vóór dan wel na de inval bij uw zus plaatsvond en hoeveel tijd er verstreek tussen de twee invallen in (NPO 2, p. 25).”

Ook verzoekster kon, zoals blijkt uit de verklaringen die verzoekende partijen *nota bene* zelf citeren in het onderhavige verzoekschrift, overigens niet aangeven wanneer de Iraanse autoriteiten (tweemaal) zouden zijn binnengevallen in de zaak van haar schoonzoon.

Verzoekende partijen bieden voor de voormelde vaststellingen geen dienstige verklaring. Dat zij beiden niet aanwezig waren in Iran ten tijde van de feiten, kan hun onwetendheid namelijk hoegenaamd niet verklaren. Zij stonden, zoals zij ook zelf andermaal aangeven in het voorliggende verzoekschrift, immers nog in contact met hun zus, respectievelijk dochter. Dat of waarom deze hen niet nader zou hebben willen inlichten over de voormelde, cruciale elementen, kan, te meer gelet op het belang van deze informatie voor de inschatting van hun problemen en voor hun verzoek om internationale bescherming, verder niet worden ingezien. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming bovendien worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekende partijen klaarblijkelijk nalieten zulks te doen getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun ingeroepen vrees voor vervolging.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Het is verder ook bijzonder bevreemdend dat jullie, ondanks het feit dat Ettela’at twee weken na uw onderduiken was binnengevallen bij uw zus, toch besloten om in de tweede woning van uw zus ondergedoken te blijven. De kans bestond immers dat Ettela’at jullie daar zou komen zoeken. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat uw zus het huis nog maar recentelijk gekocht had, dat die aankoop nog niet officieel geregistreerd was en dat de Ettela’at dus niet kon weten dat jullie daar zaten (NPO 2, p. 25). Deze uitleg neemt echter niet weg dat u onmogelijk met zekerheid kon weten wat de Ettela’at al dan niet wist. U gaf immers zelf aan dat er door de makelaar een document wordt opgemaakt bij de verkoop (NPO 2, p. 25).”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door de eerder afgelegde verklaringen eenvoudigweg te herhalen en zich af te vragen wat hieraan ongeloofwaardig is, doen verzoekende partijen immers geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen bij en is van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partijen, ondanks dat de ettelaat hen reeds in de andere woning van hun zus, respectievelijk dochter, kwam zoeken, zouden hebben besloten om in haar tweede woning ondergedoken te blijven zitten. Zij konden immers onmogelijk ervan uitgaan dat een dienst als de ettelaat hen aldaar niet zou (kunnen) vinden.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat ook betreffende de door u aangehaalde aanhouding op 1 bahman 1397 (21 januari 2019) gewezen kan worden op een discrepantie tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd op de DVZ en het CGVS. Zo gaf u op de DVZ te kennen dat u die dag werd gearresteerd nadat eerst uw leider, Karim P. (...), werd gearresteerd. U gaf hierbij te kennen slechts te vermoeden dat de autoriteiten uw foto’s in zijn gsm hadden gevonden en zo bij u waren terecht gekomen (Vragenlijst CGVS, d.d. 22 juni 2020, punt 3.1, “Waarschijnlijk hebben ze mijn foto’s in zijn gsm gezien. Wellicht hebben ze mij daarom gearresteerd”). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel uitdrukkelijk dat u tijdens uw ondervraging na aanhouding een foto werd getoond van jullie samen en dat ze hiermee het verband legden tussen u en Karim P. (...), waardoor u niet anders kon dan toe te geven dat u hem kende (NPO 1, p. 11 en NPO2, p. 19). Ook dit komt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Iran niet ten goede.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Dat het gehoor bij de DVZ korter is, kan vooreerst hoegenaamd niet verklaren waarom verzoekers verklaringen aldaar uiteenlopen met zijn verklaringen bij het CGVS.

Waar verzoekende partijen boudweg trachten te ontkennen dat verzoeker bij de DVZ de betreffende verklaringen zou hebben afgelegd, dient verder te worden vastgesteld dat zij met deze loutere ontkenning van deze verklaringen geenszins afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde incoherentie tussen deze verklaringen en verzoekers latere gezegden, zoals afgelegd bij het CGVS. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers voormelde verklaringen bij de DVZ duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren. Verzoeker ondertekende deze verklaringen, zoals reeds hoger werd aangegeven, bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf hij aan dat zij juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Tevens gaf verzoeker, zoals eveneens reeds hoger werd opgemerkt, tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS duidelijk aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en maakte hij aldaar geen gewag van mogelijke problemen bij de DVZ.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen daarenboven geheel ongemoeid en ondernemen niet de minste poging teneinde deze beslissingen aan te vechten of te betwisten waar gemotiveerd wordt:

“Uw voorgehouden vrees wordt verder ook in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat u en uw moeder, ondanks het feit dat jullie gezocht werden door de Iraanse autoriteiten, het risico namen om met jullie eigen paspoort het land te verlaten (NPO 2, p. 22). Bovendien legden u en uw moeder ook op dit punt tegenstrijdige en bijzonder vage verklaringen af. Uzelf stelde in dit verband dat jullie paspoorten in de luchthaven van Teheran in totaal twee keer gecontroleerd werden (NPO 2, p. 23). U zei dat de smokkelaar u had verteld dat u moest passeren langs de poort waar een gesluierde vrouw zat, maar u wist zich niet te herinneren of deze instructie de eerste of de tweede controle betrof (NPO 2, p. 23). Uw moeder kon zich evenmin herinneren hoeveel paspoortcontroles er waren en dacht dat het er maar één was (NPO 2 PSP, p. 14). Gezien het belang van deze controles voor jullie verdere leven, kan echter verwacht worden dat jullie op dit punt concrete en specifieke verklaringen zouden kunnen afleggen. Dit geldt des te meer daar zowel uzelf als uw moeder te kennen gaven dat jullie op de hoogte waren van het risico dat jullie namen door met jullie eigen paspoort het land te verlaten, ondanks het feit dat er mogelijk een uitreisverbod tegen jullie was ingesteld (NPO 2, p. 22 en NPO 2 PSP, p. 14).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze geheel ongemoeid laten, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoekende partijen ten gevolge van een bekering en huiskerkbezoeken problemen zouden hebben gekend met de Iraanse autoriteiten, daardoor zouden hebben dienen onder te duiken en ten gevolge hiervan hun land van herkomst zouden hebben verlaten. In de bestreden beslissingen wordt in dit kader dan ook met reden geconcludeerd:

“Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de duur van uw onderduiken in Iran, uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de manier waarop u tijdens uw onderduiken in Iran contact onderhield met uw schoonbroer, de vage en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder aflegden wat betreft de frequentie waarmee en de manier waarop de Iraanse autoriteiten na jullie onderduiken naar jullie op zoek gingen, uw bevreemdende verklaringen wat betreft de reden waarom u na de inval bij uw zus niet besloot om elders onder te duiken en de vaststelling dat jullie besloten om met jullie eigen paspoort het land te verlaten, kan niet langer geloof gehecht worden aan uw stelling te hebben moeten onderduiken voor de Iraanse autoriteiten.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd:

“Gelet op bovenstaande komt ook de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan. Het is immers omwille van deze bekering en de problemen die u hierdoor ondervond, dat u besloot om onder te duiken en het land te ontvluchten.

Bovendien konden ook de verklaringen die u en uw moeder aflegden over jullie bekering tot het christendom, niet overtuigen. Zo dienen er enkele belangrijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen de verklaringen die uw moeder aflegde over de bekering van haar echtgenoot – uw vader – tot het christendom en de bedreigingen die hij omwille van deze bekering ontving. Uw moeder stelde in dit verband tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat haar echtgenoot haar verteld had dat hij haar niet eerder op de hoogte bracht van zijn bekering tot het christendom omdat hij toen nog niet gepensioneerd was (NPO 1 PSP, p. 11). Dit is echter strijdig met haar verklaringen dat haar echtgenoot reeds in 1384 (2005-2006) of 1385 (2006-2007) met pensioen ging terwijl hij zich pas in 1393 had bekeerd tot het christendom (NPO 1 PSP, p. 3 en p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, veranderde uw moeder plots haar verklaringen. Zij stelde nu dat haar echtgenoot al met pensioen was toen hij zich bekeerde, maar dat hij ermee bedreigd werd dat ze zijn pensioenrechten zouden ontnemen (NPO 1 PSP, p. 11). Uw moeder kon echter niet vertellen door wie deze bedreigingen werden geuit en wanneer deze bedreigingen plaatsvonden (NPO 1 PSP, p. 11 en p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud legde uw moeder bovendien heel andere verklaringen af op dit punt. Toen stelde zij immers dat haar echtgenoot voor zijn verdwijning nooit problemen kende met de Iraanse autoriteiten en ook op geen enkele andere manier problemen kende voor zijn verdwijning (NPO 2, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, herinnerde uw moeder zich plots dat haar echtgenoot haar had verteld dat hij bedreigd werd (NPO 2, p. 9). Gevraagd om dit te concretiseren, stelde zij dat haar echtgenoot haar niet had uitgelegd op welke manier hij werd bedreigd. Alleen had hij van andere gepensioneerden gehoord dat hij problemen zou krijgen als hij niet zou stoppen met de huiskerk (NPO 2, p. 10). Nog daargelaten dat het weinig waarschijnlijk is dat uw vader als voormalig militair zijn huiskerkbezoek zou bespreken met andere gepensioneerden, strookt deze uitleg niet met wat uw moeder tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over deze bedreigingen had verteld (cf. supra). Bovendien stroken deze verklaringen ook

niet met wat uw moeder hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. Toen stelde zij immers dat uw vader voor zijn verdwijning al een tijdje werd gevolgd door agenten (Verklaring CGVS PSP, punt 3.5). Geconfronteerd met deze laatste tegenstrijdigheid, stelde uw moeder dat zij met haar verklaring op de DVZ bedoelde dat haar echtgenoot bedreigd werd. Zij ontkende dat haar echtgenoot tegen haar zou hebben verteld dat hij gevolgd werd door agenten (NPO 2 PSP, p. 10). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten, volstaat echter niet om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. De tegenstrijdige verklaringen die uw moeder aflegde over de bedreigingen die uw vader onderging in Iran, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. Dit geldt des te meer aangezien ook uzelf deze bedreigingen niet vermeldde op de DVZ (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). U haalde deze bedreigingen verder ook niet aan toen u gevraagd werd om welke reden u dacht dat uw vader door de autoriteiten werd gedood (NPO 2, p. 8 en p. 9). Nochtans kan er, gezien de cruciale rol die uw vaders dood speelde in uw bekering en uw beslissing om het land te verlaten, van u verwacht worden dat u deze voorafgaandelijke bedreigingen zowel op de DVZ als op het CGVS spontaan zou aanhalen en dat u hier in detail over zou kunnen vertellen. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat u, hiernaar gevraagd, amper iets over de bovenstaande bedreigingen kon vertellen. Uw moeder had u, ondanks het feit dat u haar hiernaar had gevraagd, nooit verteld door wie uw vader voor zijn verdwijning bedreigd werd of waar dat gebeurde (NPO 2, p. 10). U verklaarde uw onwetendheid op dit punt door te stellen dat uw vader uw moeder niet ongerust wilde maken en haar daarom niets vertelde (NPO 2, p. 10). Aan deze verklaring kan echter geen geloof gehecht worden. Zij is immers strijdig met de vaststelling dat uw moeder wel degelijk bleek te weten in welke context de bedreigingen geuit werden (cf. supra). Bovendien verklaarde uw moeder haar eigen onwetendheid om een heel andere reden. Zij stelde immers dat zij niet meer uitleg vroeg aan haar echtgenoot omdat zij voor zijn dood niet beseftte hoe gevoelig het ligt in Iran om je tot het christendom te bekeren en welke consequenties er aan een bekering vasthingen (NPO 1 PSP, p. 12). Ook deze verklaring mist echter elke geloofwaardigheid. Aangezien uw moeder tijdens de periode voor uw vaders verdwijning samen met hem de huiskerk bezocht die om veiligheidsredenen telkens op een andere locatie doorging en waar zij de telefoon diende uit te schakelen voor het begin van de viering (NPO 1 PSP, p. 12 en p. 13), kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat zij van de op de hoogte was van de risico's die met een bekering en het daaraan gekoppelde huiskerkbezoek gepaard gaan.

De wisselende, weinig plausibele en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw moeder aflegden over de bedreigingen die uw vader voor zijn verdwijning ontving, halen de geloofwaardigheid van uw stelling dat uw vader zich bekeerde tot het christendom en om die reden gedood werd door de Iraanse autoriteiten, ernstig onderuit. Gezien de cruciale rol die uw vaders bekering speelde in het bekeringsproces van u en uw moeder, komt hierdoor ook de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat noch uzelf, noch uw moeder konden overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. De verklaringen die jullie over dit bekeringsproces aflegden zijn echter ontoereikend.

Zo is het, in het licht van de cruciale rol die uw vader speelde in uw bekeringsproces, hoogst merkwaardig dat u niet bleek te weten op welke manier uw vader zelf in contact was gekomen met het christendom (NPO 1, p. 12). Het is eveneens opvallend dat u niet wist te vertellen of uw vader een eigen Bijbel had (NPO 1, p. 13). Dat uw vader u en uw moeder wel in contact zou hebben gebracht met een huiskerk maar u weinig tot niets zou hebben verteld over zijn eigen 'bekingstraject', haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate onderuit. U verklaarde uw onwetendheid op dit vlak door te stellen dat u in het begin niet genoeg wist over het christendom en dat u het later niet meer kon vragen omdat uw vader plots verdween (NPO 1, p. 12). Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden. U verklaarde immers zelf dat u ondanks uw gebrekkige kennis van het christendom de huiskerk bezocht omdat u respect had voor uw vader. U kende uw vader goed en u wist dat hij zoiets nooit zou voorstellen zonder zelf echt zeker te zijn en zonder zelf echt onderzoek te doen (NPO 1, p. 14). Bovendien verdween uw vader pas drie maanden nadat hij u over zijn bekering had verteld. In de tussentijd woonde u samen met hem in hetzelfde huis en bezochten jullie tweemaal samen een huiskerk (NPO 1, p. 12). Dat u enerzijds uw huiskerkbezoek baseert op uw vaders oordeel maar hem anderzijds in drie maanden tijd nooit hebt gevraagd hoe hijzelf dat oordeel had gevormd, is weinig geloofwaardig. Uw gebrekkige kennis ter zake is des te opvallend in het licht van de vaststelling dat uw

moeder wel bleek te weten hoe uw vader het christendom had leren kennen. Zij stelde immers dat Karim P. (...) tijdens het vissen tegen uw vader was beginnen te prediken (NPO 1 PSP, p. 10)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het dossier niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperken zich er immers toe boudweg te poneren dat hun verklaringen omtrent de problemen en de bekering van hun vader, respectievelijk echtgenoot, niet zouden mogen worden gehanteerd om te beoordelen of hun relaas en hun bekering al dan niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partijen kunnen hierin echter hoegenaamd niet worden gevolgd. Uit het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken van het dossier blijkt te dezen duidelijk en genoegzaam dat zowel verzoeker als verzoekster verklaarden dat zij zich door toedoen van hun vader, respectievelijk echtgenoot, zouden hebben bekeerd tot het christendom. Hij zou namelijk degene zijn geweest die hen zou hebben ingelicht over zijn bekering tot het christendom, die hen zou hebben uitgenodigd in en enkele keren zou hebben meegenomen naar een huiskerk, die hen zou hebben voorgesteld aan zijn vriend Karim P. en die hen via deze weg aan een bijbel hielp. Aldus zou de vader, respectievelijk echtgenoot van verzoekende partijen een cruciale en bepalende rol hebben gespeeld in het beweerde bekeringsproces van verzoekende partijen. Dat verzoekende partijen over diens bekering en de hieruit voortgesproten problemen dermate tegenstrijdige, incoherente, uiteenlopende, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegden, doet bijgevolg weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun eigen, zelfverklaarde bekeringen en problemen.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u en uw moeder ook zeer vage en weinig concrete verklaringen aflegden in verband met de heer Karim P. (...), die zowel in het bekeringsproces van uw vader als in uw eigen vervolgingsrelaas een cruciale rol speelde. Zo wist u niet hoe Karim P. (...) zelf bij het christendom betrokken geraakte en kon u evenmin vertellen wat er na zijn arrestatie met hem is gebeurd (NPO 1, p. 12 en p. 13). Uw moeder kon niet vertellen hoe lang uw echtgenoot Karim P. (...) al kende en wist niet of haar echtgenoot de heer Karim P. (...) tijdens het vissen had leren kennen, dan wel voordien (NPO 1 PSP, p. 10). Jullie vage en weinig concrete verklaringen wat betreft de persoon die eerst uw vader en daarna u en uw moeder met het christendom in contact bracht, ondermijnen in ernstige mate de oprechtheid van jullie bekering."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan doch laten deze volledig onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Eveneens ondernemen verzoekende partijen niet de minste poging teneinde de bestreden beslissingen te weerleggen en laten zij deze beslissingen geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Verder roept ook de snelheid waarmee jullie zich hebben bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Dat u en uw moeder op 12 mordad 1396 (3 augustus 2017) te horen kregen dat uw vader overleden was en dat jullie op 7 aban 1396 (29 oktober 2017) besloten om net als uw vader christen te worden, is dan ook weinig geloofwaardig. Noch uzelf, noch uw moeder slaagden er bovendien in om op een overtuigende wijze te concretiseren waarom jullie precies 7 aban 1396 als het begin van jullie bekering beschouwden. Hiernaar gevraagd, antwoordde u dat u die dag tot het besef kwam dat uw vader gelijk had. Door de inhoud van de Bijbel voelde u die dag de aanwezigheid van Christus. U snapte eindelijk wat bedoeld wordt wanneer men naar Christus verwijst als de levende God (NPO 1, p. 14). Deze vage en weinig concrete verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Toen u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd waarom u precies op 7 aban besloot om christen te worden, stelde u andermaal dat u tot dat besluit kwam nadat u samen met uw moeder in de Bijbel had gelezen. Hiernaar gevraagd, kon u zich echter niet herinneren wat u die dag precies in de Bijbel gelezen had (NPO 2, p. 10). Ook uw moeder kon zich dit, hiernaar gevraagd, niet herinneren (NPO 2, p. 7). Zij stelde dat jullie een gebed deden en nadien een mystiek, geestelijk gevoel kreeg. Zij slaagde er echter niet in om dit gevoel te concretiseren en kon ook niet vertellen wie van jullie beiden als eerste dat gevoel ervaarde (NPO 2, p. 7). Dit is weinig ernstig. Als deze dag werkelijk zo'n speciale betekenis had voor jullie dat hij het kantelpunt in uw bekeringsproces vormde, kan op zijn minst verwacht worden dat u kan uiteenzetten om welke reden dat zo is en wat u die dag in de Bijbel gelezen had. Jullie onvermogen om uit te leggen om welke reden u precies op 7 aban 1396 besloot om tot het christendom te bekeren, haalt de oprechtheid van jullie bekering nog verder onderuit."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze in het geheel niet aanvechten of betwisten, onverminderd gehandhaafd.

Verder vechten verzoekende partijen de bestreden beslissingen blijkens een lezing van het verzoekschrift op generlei wijze aan waar gemotiveerd wordt:

“De snelheid waarmee u en uw moeder zich bekeerden tot het christendom is des te opmerkelijk gezien het risico dat met deze bekering gepaard ging. U was er immers zeker van dat de autoriteiten uw vader op het spoor waren gekomen en dat zijn bekering tot het christendom de rechtstreekse oorzaak was van zijn overlijden (NPO 1, p. 10). Ook uw moeder dacht in de periode voor haar bekering dat uw vader was vermoord omdat hij christen was (NPO 2, p. 8). In het licht van deze verklaringen is het bijzonder opmerkelijk dat zowel uzelf als uw moeder enkele maanden na uw vaders dood besloten om zelf ook de huiskerk te bezoeken (NPO 1, p. 13). Uw moeder verklaarde in verband met het door haar genomen risico dat zij begon te geloven en dus de redding moest vinden (NPO 2 PSP, p. 9). Uzelf stelde dat het pad dat uw vader u had gewezen het risico waard was (NPO 2, p. 11). Deze uitleg is echter weinig coherent met de vaststelling dat jullie meteen na uw vrijlating door de Ettela'at besloot om onder te duiken omdat jullie, na alles wat er met uw vader gebeurd was, geen enkel risico wilden nemen (NPO 1, p. 15). Bovendien is het, in het licht van het door u genomen risico, bijzonder bevreemdend dat noch uzelf, noch uw moeder informeerde bij de andere leden van de huiskerk of zij in tussentijd problemen hadden gekend (NPO 2, p. 11 en NPO 2 PSP, p. 8). Uw bevreemdende en onderling weinig coherente verklaringen wat betreft de manier waarop de dood van uw vader jullie houding tegenover het door jullie genomen risico beïnvloedde, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekende partijen ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument opwerpen, blijven deze motieven onverminderd overeind.

Bijkomend kan in het licht van het voorgaande overigens worden opgemerkt dat zowel verzoeker als verzoekster, dit in tegenstelling met wat zij beweren, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegden wanneer zij werden ondervraagd over (de motieven achter) hun beweerde bekeringen.

In dit kader blijkt uit de verklaringen die verzoekende partijen *nota bene* zelf citeren in het voorliggende verzoekschrift dat verzoekster, ondanks dat hiernaar herhaald en in duidelijke en precieze bewoordingen werd gevraagd, geheel niet bij machte bleek om aan te geven wat er concreet voor zorgde dat zij stopte met geloven in de islam. Eveneens blijkt hieruit dat, wanneer gevraagd werd wat het voor haar betekende dat zij een periode geen geloof had en of zij op dat moment nog ergens in geloofde, verzoekster daarbij niet de nodige, spontane en doorleefde duiding kon verstrekken. Voorts blijkt hieruit dat verzoekster vage, weinig concrete en nietszeggende verklaringen aflegde over de reden(en) waarom zij meer wilde weten over het christendom, alsmede dat zij – hoewel zij zulks nadien trachtte te nuanceren wanneer zij werd geconfronteerd met de tien geboden – op bevreemdende wijze aangaf dat er *“in het christendom geen enkele verplichting is”* (verzoekschrift, p.13-15).

Ook verzoeker legde, wanneer hij werd ondervraagd over de redenen waarom hij ondanks dat hij opgroeide in een islamitisch land niet (langer) geloofde in de islam, blijkens de gezegden die verzoekende partijen zelf aanhalen in het verzoekschrift, ongeloofwaardige verklaringen af. Hij associeerde de islam in dit kader immers enkel met verplichtingen, geweld, oorlog, bloedvergieten en dwang. Tevens gaf hij aan dat er in het geheel niets was dat hem aansprak in de islam (verzoekschrift, p.16). Dat verzoeker dermate weinig blij gaf van (zelf)reflectie en zulke ongenueanceerde en stereotiepe verklaringen aflegde over de islam, getuigt geenszins van een doorleefd en geloofwaardig bekeringsproces.

Verzoekende partijen bleken zich bovendien in het geheel niet te hebben geïnformeerd over hun vermeende situatie, problemen en vrees. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Overigens stemt het tot nadenken dat u niet kon zeggen of uw zaak is voorgekomen voor de rechtbank en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 2, p. 22). Het is ook bijzonder bevreemdend dat noch uzelf, noch uw moeder konden zeggen wat er met de andere leden van de huiskerk is gebeurd en dat jullie niet wisten te vertellen wat er met Karim P. (...) is gebeurd na zijn arrestatie (NPO 2, p. 21 en NPO 2 PSP, p. 9). Uw moeder ondernam na haar vertrek uit Iran geen enkele poging om meer te weten te komen over het lot van Karim P. (...) (NPO 2 PSP, p. 9). Ook uzelf heeft niet geprobeerd om via uw zus of uw schoonbroer te weten te komen wat er met Karim P. (...) is gebeurd of waar hij woonde (NPO 2, p. 21). Nochtans besloot u volgens uw eigen verklaringen om na uw vrijlating onder te duiken omdat u niet wist wat Karim

P. (...) tijdens zijn arrestatie allemaal had verklaard (NPO 1, p. 15). Er kan dan ook verwacht worden dat u, voor u besloot om het land te verlaten, tenminste zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over zijn lot. Dat jullie niet meer moeite hebben gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Verzoekende partijen laten deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd gelden. Dat zij nalieten zich omtrent het voorgaande te informeren, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet op manifeste wijze afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun ingeroepen bekering en de beweerdelijk hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering en huiskerkbezoeken van verzoekende partijen in Iran, aan de concrete, beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en aan de vrees die verzoekende partijen op grond hiervan formuleren.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens met recht gemotiveerd: *“Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat en uw moeder helemaal niet hebben aangetoond dat jullie beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg hebben jullie evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u en uw moeder na jullie aankomst in Duitsland wekelijks de misviering bezochten, dat jullie in Duitsland Bijbelstudie volgden, dat jullie in België sinds februari 2020 de kerkviering meevolgden in Lommel, dat jullie tweewekelijks Bijbelstudie volgden bij de Naviderahaie kerk in Antwerpen en dat u sinds februari 2021 wekelijks de online misviering van de Iraanse kerk in Brussel bijwoont, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in België gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.*

U verklaarde verder ook dat u op 1 en 17 maart 2021 deelnam aan twee demonstraties voor de Iraanse ambassade. Beelden van deze demonstratie, die u tevens neerlegde, werden getoond op Radio Farda en Voice of America (NPO 2, p. 3 en p. 4). U postte deze beelden tevens op uw persoonlijk Facebookprofiel, waar u wel vaker religieuze boodschappen plaatst (NPO 2, p. 6). Uw advocate stelde dat u bij terugkeer naar Iran dient te vrezen dat u omwille van deze beelden door de Iraanse autoriteiten zal gevisieerd worden (NPO 2, p. 27). Er dient echter vastgesteld te worden dat uw deelname aan deze betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoont. Zo is de timing van uw deelname aan deze betogingen net het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS en voor het tweede persoonlijk onderhoud – op zijn minst merkwaardig te noemen, zeker in het licht van uw verklaring dat u zich niet bezighoudt met politiek (NPO 2, p. 6). U wist ook bijzonder weinig over de hierboven vermelde demonstraties te vertellen. Zo wist u niet wie de organisatoren waren van deze demonstraties en kende u, ondanks het feit dat er enkele tientallen aanwezigen waren, niemand van de aanwezigen behalve uw vrienden Farhad – wiens achternaam u niet kent - en mijnheer T. (...) (NPO 2, p. 4 en p. 6). U stelde dat het uw plicht was als christen om deel te nemen aan de demonstratie op 1 maart. Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht wordt (cf. supra), kan ook geen geloof gehecht worden aan uw motivatie om aan deze demonstratie deel te nemen. Bovendien slaagde u er, ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd niet in om te concretiseren op welke manier uw geloof in het christendom gelinkt was aan uw deelname aan de hierboven genoemde demonstraties. U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat u deelnam uit solidariteit met de mensen die vermoord werden in Iran (NPO 2, p. 4). U kon echter, hiernaar gevraagd, geen namen opnoemen van deze slachtoffers met wie u uw solidariteit wilde betuigen (NPO 2, p. 4 en p. 14). U wist bovendien niet of er in

de toekomst nog andere betogingen gepland staan en heeft ook niet geprobeerd om dit te weten te komen (NPO 2, p. 5 en 6). Het opportunistisch karakter van uw deelname aan de demonstratie van 17 maart blijkt verder ook uit de vaststelling dat u niet kon zeggen welke Koerdische partij uw mededemonstranten met vlaggen ondersteunden (NPO 2, p. 16). Evenmin was u op de hoogte van de politieke standpunten van uw Koerdische medebetogers (NPO 2, p. 16). U hield geen toespraak op de betogingen en sprak ook niet met de pers. U was louter als deelnemer aanwezig op deze demonstraties (NPO 2, p. 4 en p.7). Uit uw verklaringen kan dan ook allerm minst opgemaakt worden dat u omwille van uw deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

De vaststelling dat videofragmenten van de door u bijgewoonde demonstraties van 1 en 17 maart 2021 verspreid werden op de sociale media kanalen van Voice of America en Radio Farda en dat uzelf een videofragment van de demonstratie van 1 maart postte op uw eigen Facebookaccount (cf. supra), volstaat niet om de bovenstaande conclusie om te buigen. Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat u op het videofragment van 1 maart 2021 een mondmasker en een zonnebril draagt waardoor u amper herkenbaar bent (cf. informatie administratief dossier). Ook op het videofragment van 17 maart draagt u een zonnebril. Bovendien is uw hoofd in het videofragment van 17 maart bedekt met een berenmuts, waardoor u ook hier allerm minst duidelijk herkenbaar bent (cf. informatie administratief dossier). Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan verder nog worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van september 2020 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie evenmin ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Dat uw vader is overleden, staat evenmin ter discussie.

Ook de opmerking die u na het tweede persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, heeft geen invloed op de hierboven gemaakte beslissing. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan uw huiskerkbezoek in Iran, is deze opmerking immers niet langer relevant.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier gevoegd."

(...)

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Dat u en uw zoon na jullie aankomst in Duitsland wekelijks de misviering bezochten, dat jullie in Duitsland Bijbelstudie volgden, dat jullie in België sinds februari 2020 de kerkviering meevolgden in Lommel, dat jullie tweewekelijks Bijbelstudie volgden bij de Naviderahaie kerk in Antwerpen en dat u sinds februari 2021 wekelijks de online misviering van de Iraanse kerk in Brussel bijwoont, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in België gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Ook de opmerking die u na het tweede persoonlijk onderhoud overmaakte aan het Commissariaat-generaal, heeft geen invloed op de hierboven gemaakte beslissing. Dat u op 21 februari en niet op 28 februari voor het eerst de Iraanse kerk in Brussel bezocht, verandert immers niets aan de vaststelling dat dit kerkbezoek een louter opportunistisch karakter kent.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, werd aan uw administratieve dossier gevoegd."

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde, pertinente en terechte motieven.

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media, waaronder verzoekers deelname vanuit diens hoedanigheid als christen aan twee demonstraties in maart 2021, klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Dit laatste vindt bovendien duidelijk bevestiging in verzoekers voormelde, bijzondere gebrekkige, vage, van onwetendheid en desinteresse blijk gevende verklaringen omtrent zijn deelname, beweerdelijk vanuit religieuze overwegingen en solidariteit, aan de twee voornoemde demonstraties. Het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen, volstaat, tezamen genomen met verzoekers voormelde, gebrekkige verklaringen omtrent diens activiteiten in Europa, te dezen om te besluiten dat de (religieuze) activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Door eenvoudigweg te wijzen op de reeds eerder en ter staving van hun (religieuze) activiteiten in België neergelegde documenten en stukken, documenten en stukken waarmee in de voormelde motivering bovendien reeds terdege rekening werd gehouden, ontkrachten verzoekende partijen de voormelde conclusie verder op generlei wijze. Aan dergelijke stukken kan hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de aanwezigheid bij (religieuze) activiteiten van verzoekende partijen in België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekende partijen het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partijen op grond van een verwijzing naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen betwisten dat verzoeker onherkenbaar zou zijn op het beeldmateriaal inzake de demonstraties waaraan hij deelnam vanuit vermeende christelijke overwegingen, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekende partijen hiermee hoegenaamd geen afbreuk doen aan de voormelde, concrete pertinente en terechte motieven dienaangaande. De Raad treedt verweerder in deze motieven dan ook bij. Dat verzoeker omwille van zijn deelname aan de twee betreffende demonstraties zou kunnen worden geïdentificeerd door de Iraanse autoriteiten is, gelet op zijn klederdracht op deze demonstraties, hoegenaamd niet aannemelijk. Overigens kan, mede gelet op de hieronder besproken landeninformatie, in het geheel niet worden ingezien waarom de Iraanse autoriteiten enige interesse zouden vertonen in het identificeren van verzoeker, die duidelijk geen prominente rol speelde tijdens of bij de betreffende demonstraties, die niet de minste affiniteit vertoonde met de organisatoren van deze demonstraties, die hierover kennelijk onwetend bleek en die als louter anonieme deelnemer aanwezig was. Verder reiken verzoekende partijen zelf niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn of zouden dreigen te komen van verzoekers deelname aan slechts twee, kleinschalige demonstraties in maart 2021; laat staan dat zij aannemelijk zouden maken dat de autoriteiten hen omwille hiervan zouden wensen te viseren of vervolgen.

De informatie waarnaar verzoekende partijen in het kader van het voorgaande verwijzen en waaruit zij citeren, ligt verder geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Waar verzoekende partijen de (inhoud van de) informatie van het DFAT in twijfel trachten te trekken, dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat, waarom of op welk vlak deze informatie foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoekende partijen kunnen te dezen bezwaarlijk volstaan met hun vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de passage uit dit rapport die verzoekende partijen *nota bene* zelf citeren, is dit rapport gebaseerd op de kennis op het terrein van het DFAT, brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en goed gereputeerde nieuwsagentschappen worden verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoekende partijen voor de Raad trachten te betwisten, wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren, net als zij deden in het eerdere rapport van het DFAT van juni 2018 waarnaar verwezen wordt in de COI Focus opgenomen in de map

'landeninformatie' in het administratief dossier, duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit vindt bovendien duidelijk bevestiging in en is consistent met de overige, *in casu* voorliggende landeninformatie. Zo blijkt uit de COI Focus opgenomen in de map 'landeninformatie' duidelijk dat enkel personen met een hoger profiel worden gemonitord en opgevolgd in het buitenland, dat activiteiten op sociale media op zich doorgaans niet leiden tot ernstige problemen en dat bekeerlingen die voorheen niet gekend waren bij de autoriteiten bij een terugkeer over het algemeen geen vervolging riskeren. Dit is, zoals reeds werd aangegeven, eveneens consistent met de door verzoekende partijen zelf aangereikte informatie. Ook uit de informatie die verzoekende partijen in dit kader zelf citeren kan immers duidelijk worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten in het buitenland enkel die personen monitoren die zij als bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds in de verhoogde aandacht van de autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of omdat zij zich actief inlaten met bekeringsactiviteiten. In de door verzoekende partijen zelf aangereikte informatie, wordt eveneens duidelijk gesteld dat (zelfverklaarde) bekeerlingen die bij een terugkeer geen christelijke activiteiten (meer) voeren de interesse van de autoriteiten niet opwekken. Tevens wordt hierin expliciet aangegeven dat zulke bekeerlingen, indien zij voor hun vertrek niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten stonden, geen problemen ondervinden bij terugkeer naar Iran. Verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift, waar zij wijzen op het gegeven dat terugkerende asielzoekers die verklaren bekeerd te zijn automatisch zouden worden meegenomen voor verder verhoor, daarenboven zelf uitdrukkelijk: *"Indien er geen risico-factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling"*. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt aldus genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden, zoals verzoekende partijen zelf expliciet aangeven, bevestigen en staven in het verzoekschrift, doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun (religieuze) activiteiten in Europa en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten en/of hun omgeving zouden staan. Verder weerleggen verzoekende partijen de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun (religieuze) activiteiten in Europa en op de sociale media, redelijkerwijze mag worden verwacht dat, voorafgaand aan een terugkeer, zij deze activiteiten stopzetten en de betreffende berichten op deze sociale media verwijderen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekende partijen kunnen met hun verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk voorts in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten en zaken te dezen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokken personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat, zoals ook reeds hoger werd vastgesteld, uit de stukken van het dossier, het niet-betwiste feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en het feitenrelaas zoals uiteengezet in het voorliggende verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen hun land van herkomst op legale wijze, met gebruik van hun eigen paspoort en per vliegtuig hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekende partijen naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeren hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in hunner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissingen heeft besloten tot de weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigeringen van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekende partijen zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroepen dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, door hen ook niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT